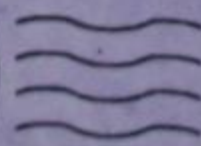

ΚΕΡΑΣΣΟΒΟ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ-ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΕΥΧΟΣ 71 - ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1999

PORT
PAYÉ
HELLAS

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Πρόσκληση Ετήσιας Τακτ. Γεν. Συνέλευσης	σελ. 1	Αγναντεύοντας	σελ. 14
Εκδρομή της Αδελφότητας «Ο ΣΜΟΛΙΚΑΣ»	2	Αφιέρωμα: Ένα όνειρο πραγματοποιήθηκε.	
Η διχόνοια, η κατάρα της φυλής μας, δεν έφτασε στο χωριό μας	4	3ημερες θρησκευτικές & πολιτιστικές εκδηλώσεις τον Αύγουστο στο χωριό μας	16
Αγαπημένο μου χωριό, πόσων αιώνων είσαι;	7	Αφιέρωμα: Στις τελευταίες μάνες τρανές	22
Ο απόηχος του σεισμού	8	Αυτοί που έφυγαν	26
Η αυτοπυρπόληση αποτελεί πράξη αυτοθυσίας	9	Ιστορικά θέματα	29
Πρέπει να λάβουμε γρήγορα μέτρα	10	Κοινωνική ζωή	32
Το παρόν και το μέλλον του Κεράσοβου	11	Συνδρομές-Ενισχύσεις	34

«ΚΕΡΑΣΟΒΟ» Ιδιοκτησία: ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ Αγίας Παρασκευής Κονίτσης - Ιωαννίνων

Υπεύθυνος : Ο εκάστοτε πρόεδρος της Αδελφότητας

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ Δ.Σ. της Αδελφότητας

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πρόεδρος	:	Δημήτρης Σαμαράς	τηλ. 77.70.556
Αντιπρόεδρος	:	Γιώργος Παπαγεωργίου	» 26.33.625
Γραμματέας	:	Κώστας Ζιούλης	» 20.10.778
Ταμίας	:	Οδυσσέας Γαλάνης	» 77.80.724
Έφορος	:	Δέσποινα Νάκου	» 86.13.209
Μέλη	:	Γιώργος Δαγκουβάνος	» 86.14.448
		Ανθούλα Γαλάνη	» 29.18.079

Θερμή παράκληση σε όσους μας στέλνουν εργασίες για δημοσίευση, τα κείμενα να είναι δακτυλογραφημένα ή με καθαρό γραφικό χαρακτήρα και μόνο από τη μια μεριά της κόλλας. Γραπτά δημοσιευμένα ή μη δεν επιστρέφονται.

Ανώνυμες επιστολές δεν δημοσιεύονται.

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν σημαίνει ότι εκφράζουν και τις απόψεις του Δ.Σ. της Αδελφότητας.

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΔΡΧ. 2.000 – ΔΟΛ. ΗΠΑ 25 – ΑΥΣΤΡΑΛ. 30 – ΜΑΡΚΑ 35

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ: Αδελφότητα Αγ. Παρασκευής Κονίτσης

Κ. Φλώρη 3-5 – 113 62 Κυψέλη, τηλ./fax: 88.27.296

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Φώτης Καρπούζος – Επιμέλεια-Παραγωγή: Μ. Χονδρορίζου & Σια Ο.Ε.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

Συμπατριώτισσες, Συμπατριώτες, σύμφωνα με το Καταστατικό της Αδελφότητάς μας, άρθρα 17, 18 και 19, σας καλούμε σε Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση στις 21 Νοεμβρίου, ημέρα Κυριακή, του 1999, και ώρα 10.00 π.μ. στα Γραφεία της Αδελφότητάς μας, με τα εξής θέματα:

1. Διοικητικός Απολογισμός ετήσιας διάρκειας.
2. Οικονομικός » » »
3. Ανάγνωση Έκθεσης Εξελεγκτικής Επιτροπής.
4. Τοποθετήσεις Μελών.
5. Έγκριση Απολογισμών.
6. Προτάσεις Μελών για τη νέα ετήσια διάρκεια.

Σε περίπτωση έλλειψης απαρτίας, η Ετήσια Γεν. Συνέλευση θα πραγματοποιηθεί την επόμενη Κυριακή, 28 Νοεμβρίου 1999, την ίδια ώρα στον ίδιο χώρο και με τα ίδια θέματα.

Κυψέλη, Σεπτέμβριος 1999

Για το Διοικητικό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος
Δημήτρης Σαμαράς

Ο Γ. Γραμματέας
Κώστας Ζιούλης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η Αδελφότητά μας διατηρεί παραδοσιακό χορευτικό όμιλο από παιδιά, νέους και νέες. Γράψτε και στείλτε τα παιδιά σας. Είναι μεγάλη τιμή και καμάρι για το χωριό μας. Πληρ. στην χορ/σσα κα Βασιλική Τέλλη-Κοντοζήση, τηλ.: 8842132.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το Δ.Σ. της Αδελφότητας αρχίζει προσπάθειες επαναδραστηριοποίησης της Τράπεζας αίματος. Θερμά παρακαλεί όλα τα ικανά μέλη της Αδελφότητάς μας που μπορούν να δώσουν λίγο αίμα, να δηλώσουν συμμετοχή, ώστε να ξαναλειτουργήσει και πάλι η τράπεζά μας, Να μην ξεχνούμε το σύνθημα: «λίγο αίμα σώζει μια ζωή συγχωριανού μας». Ενημερώσετε την Αδελφότητα προηγουμένως.

Εκδρομή της Αδελφότητας Κερασοβιτών Ιωαννίνων «Ο ΣΜΟΛΙΚΑΣ» στην Πάργα, την 6.6.99

Και άλλη φορά η Αδελφότης μας διοργάνωσε εκδρομή αλλά δυστυχώς λόγω μη καθολικής συμμετοχής των μελών της ακυρώθηκε. Κάτι σχετικό και τώρα βασάνιζε το μυαλό μου, ότι θα έχομε και πάλι αποχή, και το απέδιδα περισσότερο στο γεγονός ότι ενώ ζούμε χρόνια τώρα στην ίδια πόλη, οι σχέσεις μας και οι επαφές μας δεν είναι συχνές από τη συνεχή απασχόληση με δουλειές και άλλες ανάγκες των μελών· επίσης, η ευρεία χρήση των ΙΧ, όλα αυτά μας ξεμακρύνουν και μας αποδιοργανώνουν. Το σημερινό συμβούλιο της Αδελφότητας επέμενε να κάνει μια εκδρομή και τελικώς ορίσανε την 6-6-99, ημέρα Κυριακή, με προορισμό την **Πάργα**.

Ραντεβού λοιπόν έξω από τη Νομαρχία και στις 7 το πρωί άρχισαν αθρόοι να καταφθάνουν οι χωριανοί μας και στις 7.30 ακριβώς έγινε η εκκίνησης με το λεωφορείο σχεδόν γεμάτο. Παρά ταύτα ορισμένα μέλη της Αδελφότητος και ενώ είχαν κατ'επανάληψη ειδοποιηθεί, απέσχον και αυτό έδωσε αφορμή να λέγονται όχι και τόσο καλά σχόλια διά τους απόντας και μερικοί εξ αυτών που ήσαν και παλαιότερα και τώρα μέλη του συμβουλίου της Αδελφότητος, προσφέροντας πολύτιμες υπηρεσίες στην Αδελφότητα.

Φυσικόν είναι να έχει το δικαίωμα ο καθένας να κάνει αυτό που θέλει, αλλά στην πρώτη μας αυτή εκδρομή η παρουσία των θα μας έκανε χαρά. Το λεωφορείο ξεκίνησε και σε λίγο κατηφόριζε προς το Τέροβο, οπότε τα καλαμπούρια και τα τραγούδια ομόρ-

φαιναν την ατμόσφαιρα με επικεφαλής τον κ. Φάνη Γιώτη, όπου ο δάσκαλος τα κατάφερε θαυμάσια παίρνοντας το μικρόφωνο και λέγοντας ωραία καλαμπούρια αθώα κατ' αρχάς και αργότερα λίγο πιπεράτα από άλλους συγχωριανούς μας και όλοι γέλαγαν και χειροκροτούσαν. Μέσω των γραμμών αυτών, εγώ ευχαριστώ τον κ. Γιώτη για την ωραία ατμόσφαιρα που δημιουργούσε και όλων τα σχόλια ήταν κολακευτικά.

Το λεωφορείο συνέχιζε την κάθοδο παράλληλα στον ποταμό Λούρο σε ένα δροσερό πρωινό μέσα σε ένα καταπράσινο περιβάλλον με οργιώδη βλάστηση· λόγω της βροχερής άνοιξης τα λουλούδια και το πράσινο σκέπαζαν κάθε γυμνότοπο.

Στις 9.30 φθάσαμε στο χωριό Καμαρίνα, κοντά σε ένα παλαιό αλλά και σύγχρονο μοναστήρι καλογριών την ώρα που ετελείτο θεία λειτουργία. Μπήκαμε μέσα, ανάψαμε το κεράκι μας, ακούγοντας την ψαλμωδία των γυναικών μοναχών.

Μετά την εκκλησία και ενώ βρισκόμαστε στους πρόποδες του Ζαλόγκου ακριβώς στο μέρος που πέσανε οι **Σουλιώτισσες**, οι ηρωικές εκείνες γυναίκες με τα παιδιά στην αγκαλιά των, και ενώ στην κορυφή του φαραγγιού εδέσποζαν τα αγάλματα των γυναικών αναπαριστώντας το χορό του θανάτου. Αποφασίσαμε να ανεβούμε στην κορυφή κοντά στα αγάλματα, και αυτό δεν ήταν απλή υπόθεση διότι η ανάβαση ήταν ιδιαιτέρως επίπονη και πολλοί των αναβατών εγκατέλειψαν την ανοδική πορεία. Δεν νομίζω ότι

μέλος της παρέας μας να μην ανέβηκε στο Ζάλογκο διότι ως γνωστόν οι χωριανοί μας είναι γεννημένοι ορειβάτες και δη αυτοί που έζησαν τα παιδικά τους χρόνια στο χωριό μας. Με δέος κοιτούσα το ψηλό βάραθρο και άλλοτε τα αγάλματα όπου ο αξιόλογος αυτός καλλιτέχνης εσχεδίασε και σμίλευσε τις γυναικείες φιγούρες του τραγικού χορού του θανάτου. Όλα αυτά σε συναρπάζουν και σε γεμίζουν εθνικό μεγαλείο πιστεύοντας ότι όσο θα υπάρχουν Έλληνες και Ελληνίδες θα συνεχίζουν με την ίδια αυταπάρηση και ηρωισμό τον αγώνα υπέρ της Πατρίδας μας διότι αυτό επιτάσσει και το μήνυμα των καιρών.

Ευκολότερη η κατάβαση, γρήγορα βρεθήκαμε και πάλι στο Μοναστήρι, όπου η Ηγουμένη μας προσέφερε καφέ, λουκούμι και κρύο νερό και στη συνέχεια συνεχίσαμε προς τον ποταμό Αχαίρωντα που κυλάει αθόρυβα ανάμεσα σε χλοερά λειβάδια και καλλιεργημένα χωράφια και σε λίγο φθάσαμε στο Νεκρομαντείο.

Επειδή το είχα ειδεί πολλές φορές κατά το παρελθόν και ενθυμούμενος την καθ' όλα θλιβερή ιστορία του (αλλά άκρως ενδιαφέρουσα...) απέφυγα ένα νέο ψυχοπλάκωμα και την άραξα στη σκιά ενός δένδρου αγναντεύοντας τον κάμπο του Φαναρίου, μοναδικός ριζότοπος προπολεμικά εφοδιάζοντας την Ήπειρο αλλά και άλλες περιοχές με το κόκκινο ρύζι αλλά νοστιμώτατο.

Εγκαταλείποντας το Νεκρομαντείο έβλεπα τα σκυθρωπά πρόσωπα των επισκεπτών από όσα είχαν ακούσει αλλά παίρνοντας και πάλι το μικρόφωνο ο κ. Γιώτης το χαμόγελο επανήλθε και το καλαμπούρι πάει λέγοντας. Η γραμματεύς της Αδελφότητας κ.

Μαρία Σκαμνέλου-Μακρουγιάννη είπε ότι η επίσκεψή μας στην Πάργα δεν θα κρατήσει περισσότερο της μίας ώρας και μόνον για ένα καφέ ή αναψυκτικό· έτσι και έγινε. Το παλιό χαριτωμένο λιμανάκι της Πάργας με το πανέμορφο κάστρο του άλλαξε, έγινε μοντέρνο με ωραία αποβάθρα και καταστήματα πλημμυρισμένο από κόσμο όλων των φυλών και αποχρώσεων, κάτι που γρήγορα σε κουράζει και θέλεις να φύγεις. Το στομάχι μας άρχισε να διαμαρτύρεται διότι η ώρα έφθασε στις 2 μ.μ., οπότε βάλαμε πλώρη στο γνωστό ψαρότοπο, τη Λυγιά, όπου φάγαμε το μεσημέρι κατά το πλείστον ψάρια αποφεύγοντας κρεατικές ποικιλίες, ίσως επηρεασμένοι από τα πρόσφατα γεγονότα. Το απόγευμα το πρόγραμμα μας έφερε στο πολυτελές γνωστό ξενοδοχείο της Μαργαρώνας νυν Αμαλία, όπου φάγαμε ωραίο παγωτό και άλλοι καφέ ή αναψυκτικά, οπότε έφθασε και η ώρα της επιστροφής. Επιβίβαση λοιπόν και πίσω για την πρωτεύουσα της Ηπείρου και καθ' οδόν η φολκλορική μας χορωδία των γυναικών, με επικεφαλής την κ. Ελπίδα Κωτούλα άρχισαν τα Κερασοβίτικα τραγούδια προς τέρψη και αγαλλίαση όλων μας και ούτε που καταλάβαμε πότε φθάσαμε στα Γιάννενα. Πριν χωρίσουμε όλοι δήλωσαν πολύ ευχαριστημένοι, προτείνοντας στο Συμβούλιο για μια νέα εκδρομή εντός του έτους σε μέρη της Ελλάδος.

Ας ευχηθώ και εγώ να γίνει κάτι τέτοιο και τελειώνω.

Με πατριωτικούς χαιρετισμούς,
Μιχαήλ Χαρίσης
 Γιάννενα 7.6.1999

Η διχόνοια, η κατάρα της φυλής μας, δεν έφθασε στο χωριό μας

Είναι γνωστά τα δύο ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ των κατοίκων και των απανταχού Κερασοβιτών (ψηφοφόροι 1800), και έχουν δημοσιευτεί στα περιοδικά του «ΚΕΡΑΣΟΒΟΥ» τους προηγούμενους μήνες. Το πρώτο αφορούσε την αποχή από τις Δημοτικές και Νομαρχιακές Εκλογές της 11 Οκτωβρίου του 1998 του νόμου «Καποδίστρια» και το δεύτερο την αποχή από τις Ευρωεκλογές της 13 Ιουνίου 1999.

Με αυτά τα ψηφίσματά τους οι Κερασοβίτες διетράνωσαν και έδειξαν περιτράνωσ την εντονότατη διαμαρτυρία τους για την αναγκαστική κατάργηση και συνένωση της Κοινοτήτάς μας με τον Δήμο Κόνιτσας.

Το χωριό μας με τους δίκαιους αγώνες του αυτού έγινε πανελλήνια γνωστό και από παντού καταφθάνουν συγχαρητήρια και εκφράζονται συμπαραστάσεις. Ειδικά στις Ευρωεκλογές της 11 Ιουνίου, ήταν το ΜΟΝΑΔΙΚΟ χωριό στην Ελλάδα ολόκληρη που δεν ψήφισε, αλλά απείχε, καταδικάζοντας έτσι τη νπολιτική εκείνη που θέλησε να καταδικάσει σε αφανισμό το κραταιό ΚΕΡΑΣΟΒΟ, το αποκαλεσθέν και «δεύτερο Σούλι» της Ηπείρου.

Δεν έλειψαν όμως και εδώ, όπως πάντοτε στην ιστορία μας, και οι «εφιάλτες», οι οποίοι εδώ στην περίπτωση μας ήταν 7-10, γνωστοί όλοι τους και έχουν καταγραφεί στην ιστορία του χωριού μας. Θα τους βρίσκουν οι μέλλουσες γενιές των Κερασοβιτών και θα ντρέπται γι' αυτούς. Υπήρξαν και άλλοι τόσοι, οι οποίοι αν και ήταν την ημέρα των Ευρωεκλογών στο χωριό μας, δεν τόλμησαν βέβαια να ψηφίσουν, φοβούμενοι την Κερασοβίτικη κατακραυγή και γελοιοποίησή τους, αλλά και ούτε προσήλθαν να γραφτούν στους πίνακες της αποχής. Και αυτοί έχουν γραφτεί στη «μαύρη λίστα» του χωριού μας. Ίδια μοίρα με τους προηγούμενους τους περιμένει.

Αυτή η μειοψηφία η ελάχιστη, η μηδαμινή, μου θύμισε την προαιώνια κατάρα της φυλής μας, της πατρίδας μας που την δέρνει πάντοτε και την ακολουθεί εσαεί, δηλαδή τη διχόνοια που είναι εθνική μας κληρονομική αρρώστεια.

Ας τη δούμε λίγο ιστορικά πρώτα και μετά στα δικά μας τα σημερινά. Κάνει καλό να θυμούμαστε, ίσως να είναι και το μόνο γιατρικό για αυτή την αρρώστεια, την κατάρα την προγονική.

Ο κατατρεγμός αυτός αρχίζει από παλιά, όπως έγραψα, από τότε που δημιουργούνται στον ελλαδικό χώρο τα κράτη-πόλεις. Έτσι ήταν κάθε κράτος και πόλη ή το αντίθετο, κάθε πόλη και κράτος. Κάθε κράτος και πόλεμος. Μην ξεχνάμε η Αθήνα κατά της Σπάρτης ή η Σπάρτη κατά της Αθήνας. Η Θήβα πότε εχθρός και πότε φίλος των δύο αυτών πόλεων και μεγάλων κρατών της εποχής εκείνης. Το ίδιο τα Μέγαρα, οι Μυκήνες, το Άργος, οι Δελφοί κ.ά. Δηλαδή όσες ήταν οι πόλεις, άλλα τόσα και τα κράτη και συνεπώς και οι πόλεμοι, μεγάλοι ή μικροί, μεταξύ τους.

Το ίδιο γίνονταν-επαναλαμβάνονταν και κατά τους ύστερον περσικούς πολέμους και με την υποδούλωση της Ελλάδας στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (Ρώμη). Στα Βυζαντινά χρόνια, ακόμα χειρότερα. Τότε η διχόνοια έμπαινε και φώλιαζε μέσα στα ιερά παλάτια των αυτοκρατόρων και βασιλιάδων. Έκανε τα πιο φριχτά και αποτρόπαια εγκλήματα. Δεν σταματούσε μόνο εκεί, έμπαινε και στην εκκλησία. Να κάνει ιερό πόλεμο το ίδιο το πλήρωμά της, να το χωρίζει στα δύο, εικονολάτρες και εικονομάχες, πόλεμο αδερφοφάγο με σφαγές και σκληρούς διωγμούς που κράτησαν, παρακαλώ, 120 ολόκληρα χρόνια.

Κατά τους περσικούς πολέμους, παρου-

σιάστηκε πολύ, μα πολύ πιο φοβερή και απειλητική η διχόνοια, η προαιώνια κατάρα. Παράδειγμα τρανό, ήρωες που έσωσαν την Ελλάδα, την πατρίδα τους, όπως ο Θεμιστοκλής και οι ιστορικοί Θουκυδίδης και Πανσανίας, που κατηγορήθηκαν για «μηδισμό», δηλαδή άλλοτε πήγαιναν να ζήσουν στην Αυλή των Πέρσων Βασιλιάδων και άλλοτε συνεργάζονταν μαζί τους και αυτό σαν τύχαινε να τους τιμωρήσει η πατρίδα με εξορία.

Το ίδιο και χειρότερα τα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Να μην ξεχνάμε πώς προδόθηκε και έπεσε το ελεύθερο και απόρθητο Σούλι στον Αλή Πασά των Γιαννίνων. Κορυφώθηκε κατά τα χρόνια της εθνικής παλιγγενεσίας το 1821. Από το δεύτερο ακόμα χρόνο της επανάστασης τους τρώει τα σωθικά η διχόνοια και φέρνει πάρα πολλά δεινά, και στον αγώνα της ελευθερίας, που παραλίγο να πνιγεί στο αίμα των παιδιών της. Παράδειγμα το Μεσολόγγι, χάνεται γιατί δεν συμφώνησαν να το βοηθήσουν και πάλι γενναία από θάλασσα και ξηρά. «Οι καπετανέοι στη στεργιά μάλωναν για τ' αρχηγιλίκι»,

ενώ «η σεβαστή διοίκηση δεν άκουγε το θρήνο» του Μεσολογγιού και δεν λογάριαζε, ούτε έβλεπε το χάρο που περπατούσε στη ράχη των ελεύθερων πολιορκημένων.

Μα ακόμα και ο εθνικός μας ποιητής ο Διονύσης Σολωμός δεν έγραψε με ποιητικά λόγια, με στίχους τραγικούς τη διχόνοια αυτή; Ας τους θυμηθούμε:

«... Η διχόνοια που βαστάει
ένα σκήπτρο η δολερή
καθενός χαμογελάει
πάρ' το λέγοντας και εσύ...»

Πιο κάτω ο εθνικός μας ποιητής στο ποίημά του κάνει έκκληση στους Έλληνες ν' αναθεματίσουν τη διχόνοια που τους κατατρώνει, πριν οι ξένοι λαοί σιχαθούν τους Έλληνες για τη φαγωμάρα τους, με τα λόγια:

« Μην ειπούν στο στοχασμό τους
τα ξένη έθνη αληθινά
σαν μισούνται ανάμεσά τους
δεν τους πρέπει ελευθεριά...»

Η κατάρα αυτή βγήκε αληθινή και κατά τον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897, τότε που οι Τούρκοι μας πήραν φαλάγγι από τη Θεσσαλία, που ήταν τα σύνορα, και λίγο

έλειψε να στριμώξουν το ελληνικό κράτος κάτω από το «αυλάκι» στην Πελοπόννησο. Ντροπής πράγματα.

Τα ίδια και απαράλλαχτα και στη Μικρασιατική καταστροφή με την Ελλάδα χωρισμένη σε δύο στρατόπεδα, εχθρικά μέχρι θανάτου (Ίων Δραγούμης), δηλαδή βενιζελικό και βασιλικό. Ξαναζωντανεύει και πάλι, αργότερα στην κατοχή, να πνίγει μέσα στο αίμα «η μια Ελλάδα την άλλη Ελλάδα στα βουνά», με αποκορύφωμα τον επάρατο εμφύλιο πόλεμο, που εμείς εκεί ψηλά πληρώσαμε πολύ, μα πολύ ακριβά.

Σήμερα δεν ακούγεται στις διαμάχες, όχι μόνο των κομμάτων μεταξύ τους, αλλά και μέσα στα ίδια τα κόμματα; Μόνο που λέγεται πιο κομψά «εσωτερική αντιπολίτευση», δηλαδή άλλαξε προσωπείο, όνομα. Συμβαίνει στις έχθρες των Ελλήνων, στις γειτονιές, στα σπίτια, στις οικογένειες κ.α.

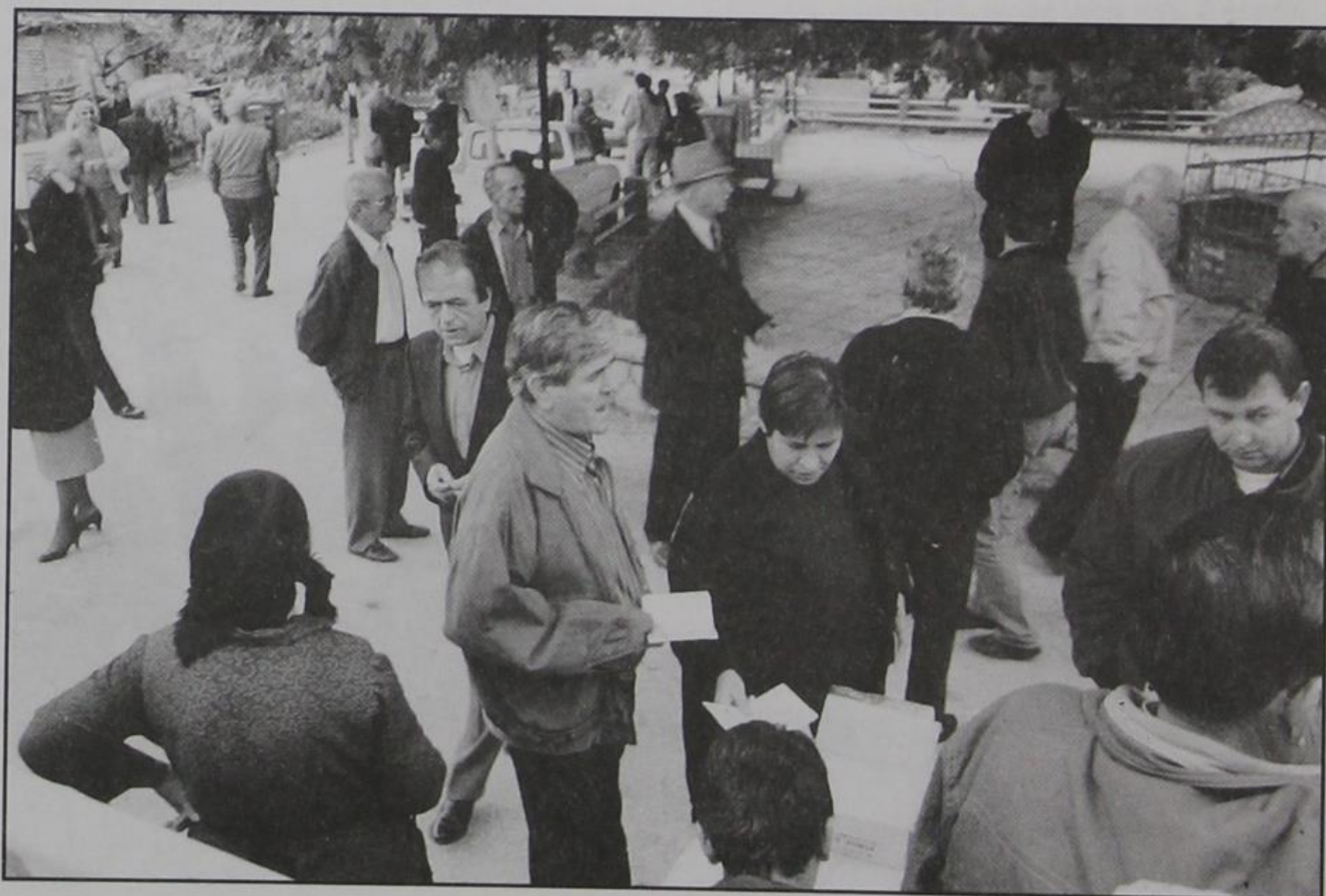
Με το σημείωμά μου αυτό, θέλησα να καταγράψω τούτο: η διχόνοια όταν μένει έξω από εμάς τους Έλληνες, και στην περιπτώσή μας τους Κερασοβίτες, μακριά από το χωριό μας, μεγαλουργούμε, κάνουμε

«θαύματα», γινόμαστε ανίκητοι. Έτσι και τώρα με τον νόμο του «Καποδίστρια». Η μάχη δίνεται από όλους μας, ομόφωνα και δυνατά, οι λίγοι μεμψίμοιροι και Κασσάνδρες έχουν απομονωθεί, κλειστεί στο καβούκι τους. Τα συνθήματά μας που βροντοφωνάξαμε στα Γιάννινα, «ενωμένοι και ποτέ νικημένοι», ή το άλλο, «Το Κεράσοβο είναι εδώ, ενωμένο δυνατό», θα βρουν πολύ σύντομα δικαίωση.

Στον δίκαιο αγώνα μας, τίποτε δεν μας φοβίζει και σκιάζει. Είμαστε οι πρώτοι και σαν τέτοιοι να μείνουμε. Το δίκαιό μας ζητούμε και είναι με το μέρος μας. Οι αγώνες μας γρήγορα θα έχουν καλό τέλος. Το Κεράσοβο, αυτό το ιστορικό «δεύτερο Σούλι», γρήγορα θα είναι και πάλι Κοινότητα, σε πείσμα όλων εκείνων που το αντιμάχονται. Η κατάρα της διχόνοιας έμεινε μακριά και έξω από αυτό.

*Αξιίζει ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΜΠΡΑΒΟ
στους ΚΕΡΑΣΟΒΙΤΕΣ.*

Τ.Α.Σ.

Αγαπημένο μου χωριό, πόσων αιώνων είσαι;

Φρρρ, φρρρ η σφυρίχτρα 7-7.30 το πρωί. Βαριά η φωνή του μπάριμπα Χρήστου: «Άντε σηκωθείτε, ώρα για δουλειά. Εσείς οι μικρές, Σταυρούλα, Κούλα, Μπούλα, Μαριάνθη, να μοιράσετε τα πεύκα δέκα δέκα.» Μικρές βεβαίως, γιατί μιλάμε πριν από 35 χρόνια, το 1962-63. Κάναμε δενδροφύτευση στις Γκορτσιές στο λιβάδι και τώρα είχαμε πάει στις Ζορζόπινες και στου Καλούδα στην Κόντα-ράχη.

Σιγά σιγά βγήκαμε προς τα πάνω, κάτω από τα Γαλανάδικα, κοντά στα Ζουκάδικα. Το μεσημέρι καθόμασταν για φαγητό όλοι μαζί. Τα καλαμπούρια της Κουκούμενας και τα σόκιν της Ελένης Σελσιώτη απομάκρυναν τον μπάριμπα Χρήστο από κοντά μας. Μετά από λίγο γύρισε και μας λέει: «Ελάτε να δείτε την πέτρα με την πατημασιά του αλόγου του πάτερ Κοσμά του Αιτωλού.» Πράγματι πάμε να δούμε. Όντως είναι ένας ριζιμιός βράχος· η επιφάνειά του που εξέχει είναι επίπεδη και στρογγυλή. Από το πάνω μέρος είναι πελεκημένη με κοπίδι, από το κάτω κομμένη ολοστρόγγυλη. Η παράδοση λέει πως κάποιου

Αγίου πάτησε το άλογο, και φαίνεται το πέταλο. Όμως η αρχαιολογική υπηρεσία άλλα μας λέει. Συγκεκριμένα, η αξιόλογη αρχαιολόγος Ελένη Στραβοπόδη που είδε τις φωτογραφίες, είπε ότι αυτές οι πέτρες είναι μυλόπετρες. Βάζοντας από πάνω μία άλλη ανάλογη και με τον άξονα στο κέντρο, τις γυρίζανε με το χέρι αλέθοντας τροφές για χρήση του σπιτιού ή ζωοτροφές. Τέτοιες πέτρες χρονολογούνται από τη νεολιθική εποχή. Δηλαδή χρησιμοποιούνταν από το 4000 π.Χ. έως το 1500 π.Χ. περίπου. Αργότερα χρησιμοποιήθηκαν άλλα πιο «σύγχρονα» μέσα για να αλέθονται οι καρποί.

Τώρα τίθεται το ερώτημα: «Αγαπημένο μου χωριό, πόσων αιώνων είσαι; Από πότε κατοικείσαι;»

Για να ρίξουμε φως σε αυτό το μυστήριο, θα παρακαλούσα τον πρόεδρο της Αδελφότητας, που είναι αρμόδιος, να κάνει μια αίτηση στην ΙΒ΄ Εφορεία Αρχαιοτήτων Ιωαννίνων για επιπλέον πληροφορίες και, γιατί όχι, ανασκαφικές εργασίες.

Μ. Βάιλα του Κωνσταντίνου

Φώτης Κ. Βάιλας στον ολοστρόγγυλο βράχο της Κόντα-ράχης.

Ο ΑΠΟΗΧΟΣ ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ

Ο καταστροφικός σεισμός άφησε πίσω του έντονα, πολύ έντονα σημάδια, που καθημερινά φέρνουν στη μνήμη όλων μας τις στιγμές του φόβου, του τρόμου και της αγωνίας. Πώς να ξεχάσει κανείς το μεσημέρι εκείνο της Τρίτης της φαρμακερής της 7 Σεπτεμβρίου του 1999, όταν όλοι μας, μικροί και μεγάλοι, πανικόβλητοι, σαστισμένοι και φοβισμένοι, τρέχαμε να σωθούμε από τα 5,9 Ρίχτερ, που έγιναν η αιτία να χαθούν σε 10" δεκάδες συνάνθρωποί μας, αλλά και να γκρεμιστούν και χαθούν οι κόποι και οι μόχθοι μιας ολόκληρης σκληρής ζωής;

Χιλιάδες άνθρωποι είναι εκείνοι που τους απαγορεύτηκε η είσοδος στο σπίτι τους και φυσικά και συγχωριανοί μας που μένουν στα μέρη που χτύπησε ο Εγκέλαδος, που ευτυχώς δεν θρηνήσαμε ανθρώπινα θύματα, αλλά μόνο υλικές ζημιές. Όλοι αυτοί αναγκαστικά μένουν μέσα σε σκηνές και σε αυτοκίνητα, κοιτάζοντας το όνειρο μιας ζωής που έχει μετατραπεί σε ερείπια. Στο πρόσωπό τους είναι βαθιά χαραγμένα τα ερωτηματικά: «Γιατί; Και τώρα τι γίνεται;» Το μόνο που ξεστομίζουν είναι: «Δεν το πιστεύω», ενώ κάποιοι άλλοι ευχαριστούν το Θεό που τους προστάτεψε την ώρα που χτυπούσε ο Εγκέλαδος.

Αυτή η ανεπάντεχη τραγωδία του σεισμού που χτύπησε τους Αθηναίους, μας έδωσε και πάλι την ευκαιρία να γνωρίσουμε τα δυο πρόσωπα της πατρίδας μας...

Πρώτα-πρώτα εκείνο το καλό, το γλυκό, το ανθρώπινο πρόσωπο της θυσίας και της αυταπάρανησης, το αλτρουϊστικό, της αγάπης. Και δεύτερο το κακό, το αηδιαστικό, το άθλιο, το μίζερο, το... το...

Από τη μια μεριά είναι εκείνα τα θαυμαστά παιδιά της ΕΜΑΚ, της Πυροσβεστικής και του Στρατού μας, που έδωσαν

και τη ζωή τους κάτω και μέσα στα ερείπια, για να σώσουν συνανθρώπους τους, ό,τι πιο όμορφο, ωραίο και γενναίο έχει να επιδείξει ο τόπος μας...

...Και από την άλλη, το αηδιαστικό και εγκληματικό πρόσωπο των κερδοσκόπων... Από τη μια μεριά η Ελλάδα του τραγικού Πολυκανδριώτη, του πατέρα-Άτλαντα, που έκανε το δυνατό κορμί του ασπίδα και έσωσε τα τρία του παιδιά, ενώ έπεφταν πάνω τους τόνοι από μπετόν. Ο πατέρας πέθανε επί τόπου. Τα παιδιά του σώθηκαν! Αυτή είναι η Ελλάδα της γενναιότητας και της Μεγάλης Θυσίας!

...Αλλά γνωρίσαμε όμως και την Ελλάδα των πανάθλιων εκείνων πολιτών, που ενώ τα σπίτια τους, τα νοικοκυριά τους δεν έπαθαν τίποτα, ούτε γρατσουνιά που λέμε, έτρεξαν να αρπάξουν σκηνές που στη συνέχεια τις πουλούσαν στους άστεγους συνανθρώπους τους. Παλιανθρωπιά του χειρίστου είδους, κακομοιριά και ό,τι άλλο ήθελε βάλλει ο νους σας.

Γνωρίσαμε την Ελλάδα των εθελοντών, που νύχτα-μέρα, διψασμένοι, άπνοι και νηστικοί, έσκαβαν ακατάπαυστα για να σώσουν τους θαμμένους κάτω από τα ερείπια, αλλά γνωρίσαμε και την Ελλάδα των γραφειοκρατών, των «κομπανατζήδων», την άθλια Ελλάδα, εφόσον δεν ήταν οι υπάλληλοι στα γραφεία τους αλλά στα εξοχικά τους ή στις τηλεοράσεις. Αυτή είναι η σημερινή Ελλάδα, των δύο προσώπων.

Εμείς ας παραμερίσουμε την απέχθειά μας για το άθλιο-κακόμοιρο πρόσωπο της Ελλάδας, της μίζεριας και της εγκληματικότητας. ...Και να σταθούμε πάνω από εκείνη τη γλυκιά Ελλάδα της ΘΥΣΙΑΣ και της ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗΣ. ...Πάνω από την Ελλάδα της ΕΜΑΚ, του Πολυκανδριώτη και των εθελοντών της ζωής...

Τ.Σ.

Η ΑΥΤΟΠΥΡΠΟΛΗΣΗ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΠΡΑΞΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ

Ο Κούρδος που αποπειράθηκε να αυτοπυρπολυθεί σε ένδειξη διαμαρτυρίας μετά τη σύλληψη του ηγέτη του, ΟΤΣΑΛΑΝ, φώναζε: «Αν δεν καώ πώς θα γίνει το σκοτάδι φως;». Έτσι προσπάθησε να αυτοπυρποληθεί εκφράζοντας με αυτό τον τρόπο τη διαμαρτυρία του. Η απόπειρα της αυτοπυρπόλησης αποτελεί μια ψυχική εκδήλωση αυτοθυσίας και δείχνει κατάματα το ψυχικό σθένος και το ηθικό ανάστημα ενός ανθρώπου. Αυτή η τρομερή θα έλεγα μορφή διαμαρτυρίας δείχνει κρυστάλλινα σε τι ιδεολογική απελπισία και απόγνωση που φέρνει τη ζωή τους να την προσφέρουν στη θυσία και στο βωμό της ανθρωπότητας παρά να είναι υποχρεωμένοι κάτω από αφόρητες πιέσεις να ανέχονται καταστάσεις που είναι αντίθετες στο πιστεύω τους. Με το χαρακτηρισμό ιδεολόγοι δεν εννοούμε βέβαια ανθρώπους έχουν χάσει τα λογικά τους, οι ιδεολόγοι για τους οποίους κάνουμε λόγο είναι ακούραστοι αγωνιστές, πατριώτες υψηλής ποιότητας που διακρίνονται για την ευαισθησία τους και τον πλούσιο ψυχικό πατριωτισμό τους, ξεκινώντας από το σεβασμό προς τον ίδιο τον άνθρωπο. Έχουν συνειδητοποιήσει πως η ζωή του ενός αξίζει πάντα λιγότερο από τη ζωή των πολλών, χωρίς να σημαίνει πως δεν υπολογίζουν τη ζωή τους, αντίθετα γνωρίζουν πολύ καλά την αξία της ζωής μόνο που θεωρούν ως πράξη ελευθερίας και όχι καταπίεσης ή υποταγής, με αποτέλεσμα και να την αφαιρέσουν, όταν αναγκάζονται να ζουν μέσα στο σκοτάδι. Εδώ θα ήθελα να υπενθυμίσω ότι το το 1998 έτος που μας πέρασε, στις 10/12/99 συμπληρώνονται 50 χρόνια απ' τη διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (Ο.Η.Ε.).

Στο Άρθρο 1 γράφει: Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στην αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα, είναι προικισμένοι με λογική και συνείδηση και οφείλουν να συμπεριφέρονται μεταξύ τους με πνεύμα αδελφосύνης.

Άρθρο 2: Κάθε άνθρωπος ή φυλή δικαιούται τη δική του γλώσσα, θρησκεία, τις πολιτικές προτιμήσεις, την εθνική ή κοινωνική καταγωγή.

Άρθρο 3: Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία και την προσωπική του ασφάλεια.

Βλέπουμε λοιπόν τα άρθρα της οικουμενικής διακήρυξης που ανάγλυφα δίνουν το δικαί-

ωμα σε όλες τις εθνότητες να ζούνε στη γη ελεύθεροι, ανεξάρτητοι, χωρίς κατακτήσεις και υποδουλώσεις, ώστε ο αγώνας τους να εκφράζει την αγωνία τους, να υπάρξουν και να ορίσουν οι ίδιοι τη μοίρα τους ως ομάδες ή ως έθνη. Με αυτό τον τρόπο να προβάλουν και να υλοποιήσουν το αίτημα των λαών για την επικράτηση των ανθρωπίνων και δημοκρατικών δικαιωμάτων κάθε έθνους που τόσο αίμα έχυσαν για τη διατήρηση της εθνικής υπόστασης και της ανεξαρτησίας τους.

Ορισμένοι εκτιμούν την πράξη αυτοπυρπόλησης ως ανόητη και τρελή. Εγώ εκτιμώ και λέω ΟΧΙ! Γιατί τους ανθρώπους τους διακρίνει η ωριμότητα της σκέψης τους. Όταν κάποιος από αυτούς μπαίνει στη φωτιά δεν φωνάζει ΒΟΗΘΕΙΑ, αισθάνεται περήφανος λες και το σώμα του το ανθρωπινό δεν τον πονά γιατί την ώρα εκείνη έχει πλήρη συναίσθηση της πράξης του. Αισθάνεται ηθική ικανοποίηση εκτελώντας το χρέος του απέναντι του να μην χάσει τη ναξιοπρέπιά του υποκύπτοντας στις αποφάσεις των ισχυρών που θέλουν να τον μετατρέψουν σε ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΟ. Να μην ξεχνάμε πως οι θυσίες που έχουν γίνει στο παρελθόν και συνεχίζουν να γίνονται και σήμερα έχουν καταντήσει προσπάθεια για την απόκτηση του δικαιώματος της ελευθερίας και ισονομίας των λαών που πάντα κατακτούνται με αιματηρούς αγώνες. Ωστόσο το ερώτημα που μπαίνει είναι την ώρα που καίγονται αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να τρέξουμε να τους σώσουμε ή να τους αφήσουμε στη μοίρα που οι ίδιοι έχουν διαλέξει. Ως άνθρωποι που νοιαζόμαστε για τον άνθρωπο, πρέπει να τρέξουμε να τους σώσουμε από τον φρικτό θάνατο. Γιατί να αναγκάζεται να προσφεύγει σε τέτοιου είδους εξεγέρσεις προσπαθώντας να θυμίσει στο «Κράτος Δικαίου» τα διεθνώς αναγνωρισμένα ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ μειονοτήτων; Τα 30 άρθρα της οικουμενικής διακήρυξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δίνουν ξεκάθαρο προσανατολισμό σε όλο το φάσμα των φυσικών και κοινωνικών νόμων ζωής και ανάπτυξης όλων των λαών του πλανήτη. Τώρα, αν αυτές οι πλουσιοπάροχες εντολές εκτελούνται σύμφωνα με τα γραφόμενά τους, ας το κρίνει ο καθένας τους.

Με σεβασμό και εκτίμηση,
Σκαλωμένος Παντελής

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΒΟΥΜΕ ΓΡΗΓΟΡΑ ΜΕΤΡΑ

Θα πρέπει να βλέπουμε την αλήθεια κατάματα. Και η αλήθεια όσο πικρή και εάν είναι πρέπει να λέγεται.

Το δικό μας χωριό, πάντα κατά τη δική μου γνώμη, είναι το καλύτερο και από τα πιο ωραία της Ελλάδος.

Αυτό φαίνεται από τους ανθρώπους που γεννήθηκαν εκεί επάνω και τους λίγους που μένουν ακόμη στο χωριό μας. Πάντοτε, όμως, υπάρχει και η εξαίρεση του κανόνα. Άλλωστε τι χωριό ελληνικό θα ήτανε εάν όλοι τους συμφωνούσανε.

Ο Καποδίστριας, ενώ για όλα τα χωριά ήταν ο κακός δαίμονας, για το δικό μας χωριό ήταν το τελείως αντίθετο. Όλοι... δεμένοι μεταξύ μας πιάσαμε τον ταύρο από τα κέρατα και πιστεύω σε λίγο να τον γονατίσουμε.

Οι αδελφότητες των Αθηνών, Κιάτου και Ιωαννίνων μαζί με τον συνεταιρισμό μας, πιστεύω ότι είναι τόσο δεμένοι που για εμένα είναι πρωτόγνωρο. Και εκεί εστιάζω ότι το χωριό μας είναι πρώτο. Η αλήθεια είναι ότι πάντοτε υπήρχε συμπόνια και αγάπη, αλλά αυτή τη φορά υπερβάλαμε τους εαυτούς μας.

Πιστεύω τα καλά Διοικητικά Συμβούλια των αδελφοτήτων να συνδεθούν περισσότερο με την αδελφότητα των Κερασοβιτών της Αμερικής. Είναι χρέος και υποχρέωση να τους φέρουμε πολύ πιο κοντά μας. Τον τρόπο θα τον βρείτε εσείς, διότι είστε καλύτεροι από εμένα.

Εκείνο όμως που εμένα με βασανίζει είναι το θέμα του πανηγυριού. Το ξακουστό για τα παλιά πανηγύρια χωριό μας τα τελευταία χρόνια δυστυχώς όσο πάει και φθίνει. Κακοί χειρισμοί κατά το παρελθόν έφεραν αυτό το αποτέλεσμα.

Έγινε επί προεδρίας Τάκη Ζήκα, στην αδελφότητα Ιωαννίνων, μια αξιόλογη προσπάθεια, αλλά δυστυχώς δεν είχε συνέχεια. Τα πράγματα εξελίχθηκαν έτσι που ο περισσότερος απόδημος πληθυσμός να ζει στην Αθήνα και ο μήνας των διακοπών να είναι ο Αύγουστος. Αυτό έχει σαν συνέπεια να έρχονται κάθε χρόνο και λιγότεροι στο πανηγύρι. Θα πρέπει λοιπόν όλοι μαζί να

βρούμε τους τρόπους να φέρουμε και πάλι το πανηγύρι εκεί που του πρέπει και του αξίζει.

Το Κεράσοβο λέγεται Αγία Παρασκευή. Και πήρε το όνομα γιατί το πανηγύρι από καταβολής του χωριού μας γινότανε στις 26 Ιουλίου, ημέρα γιορτής της Αγίας. Αυτό γράφεται, γιατί ακούγονται πολλά περί αλλαγής. Χορτάσαμε από αλλαγές, δεν θέλουμε άλλες. Όλα αλλάζουν και εγώ τα ίδια ονόματα βλέπω να μας κυβερνούν, για να κάνω και λίγο πολιτική.

Βέβαια λύσεις υπάρχουν. Ένα μόνο σας γράφω. Στα ορεινά χωριά του νομού μας και όχι μόνο, τα πανηγύρια τα διοργανώνουν οι αδελφότητες.

Πηγαίνω κάπου-κάπου σε τέτοια πανηγύρια και μπορώ να συμβάλω κι εγώ με τις μικρές μου δυνάμεις. Αλλά πιστεύοντας στις ικανότητες, τον πατριωτισμό και τη λεβεντιά των συγχωριανών μου ότι θα βρουν τις καλύτερες λύσεις, θα επανέλθω σε χρόνο που θα είναι καλύτερος από τώρα.

Ας αξιοποιήσουμε τον Νίκο Φιλιππίδη όσο ακόμη είναι καιρός. Καλλιτέχνες του βάρους και του ύψους του Νίκου δεν βγαίνουν πολύ συχνά. Είναι κρίμα άλλοι και γιατί όχι όλη η Ελλάδα να χαίρεται και να απολαμβάνει το κελάηδημα του κλαρίνου του και εμείς να τον βλέπουμε μόνο στις τηλεοράσεις. Για το χωριό μας ο Νίκος και άλλα άξια τέκνα σε άλλους τομείς, είναι κεφάλαιο. Θα πρέπει όμως να πάρουμε πρωτοβουλίες τέτοιες που να τους φέρουμε κοντά μας.

Πάρτε την εφημερίδα, σας παρακαλώ, της Φούρκας. Διαβάστε την και ελάτε να το συζητήσουμε. Τι πετύχανε; Όχι θαύματα. Αλλά προσπαθούν και είναι πολύ λίγοι. Ενώ εμείς είμαστε πολλοί. Και εάν θελήσουμε και προσπαθήσουμε θα πετύχουμε το θαύμα.

Όταν οι Κερασοβίτες είναι ενωμένοι όπως είναι, τίποτε δεν είναι εμπόδιο για αυτούς.

Πιστεύοντας στους συγχωριανούς μου και στα προτερήματά τους, σας ασπάζομαι με τιμή και αγάπη.

Παντελής Τσούμπανος

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΚΕΡΑΣΟΒΟΥ

Με αφορμή τη μεταφορά της εικόνας της Αγίας Παρασκευής στο χωριό μας στο διάστημα μεταξύ 7 και 9 Αυγούστου 1999, δράττομαι της ευκαιρίας να σταθώ σε ορισμένα γεγονότα που αφορούν το παρόν και το μέλλον του χωριού μας σε συνάρτηση πάντα με τα όσα προηγήθηκαν, αλλά και όσα επακολούθησαν την προσπάθεια εφαρμογής του σχεδίου «Καποδίστριας» στον τόπο μας.

Το πλήθος αλλά και η συμμετοχή του κόσμου στους εορτασμούς που επακολούθησαν της μεταφοράς της εικόνας, απέδειξαν περίτρανα για άλλη μια φορά ότι παρά τις προσπάθειες της Κυβέρνησης –αλλά και του Δήμου Κονίτσης– το Κεράσοβο εξακολουθεί να παραμένει ένα κεφαλοχώρι, το οποίο έχει πάρα πολλά να προσφέρει –πάντα ως αυτόνομο χωριό– τόσο στην υλική ανάπτυξη της επαρχίας Κονίτσης, όσο και στην πνευματική της εξέλιξη. Το χωριό απέδειξε για άλλη μια φορά ότι αποτελεί πόλο έλξης τόσο για τα γύρω χωριά, ταυτόχρονα όμως και έναν καθοριστικό παράγοντα στα τεκταινόμενα της περιοχής μας.

Η ιστορική του πορεία –που μεταφράζεται σε σθεναρή αντίσταση κατά των Τούρκων και οδήγησε στην ανεξαρτησία του χωριού από τον Τουρκικό ζυγό– αλλά και η μετέπειτα πορεία του ως τις μέρες μας, λειτουργούν σαν μέτρο αναφοράς για τις ενέργειες που πρόκειται να επακολουθήσουν ώστε το σχέδιο «Καποδίστριας» να μην εφαρμοστεί στην πράξη. Το οποίο εάν συμβεί –όπως όλοι γνωρίζουμε– θα

επιφέρει καταστροφικές συνέπειες στο χωριό μας.

Παρά τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν –και δημιουργούνται– λόγω του ορεινού του όγκου και της ενίοτε εγκατάλειψης από τους κυβερνώντες, το Κεράσοβο έχει να επιδείξει –εδικά κατά την τελευταία 25ετία– μια αξιόλογη πνευματική και υλική δραστηριότητα. Επιστέγασμα αυτής της προσπάθειας ήταν όχι μόνο η διατήρηση και συντήρηση αλλά και η περαιτέρω ανάπτυξη οργανισμών όπως ο Συνεταιρισμός Κοινής Χορτονομής αλλά και το σύνολο των Αδελφοτήτων που γνώρισαν μια ιδιαίτερη άνθηση τα τελευταία χρόνια. Βέβαια, από αυτή την αναφορά δεν θα μπορούσαμε να παραλείψουμε την ύπαρξη του ταπητουργείου και του σχολείου, οι οποίοι χώροι εκτός του γεγονότος ότι προσέφεραν εργασία σε συγχωριανούς μας, ταυτόχρονα συντελούσαν στη διατήρηση της παράδοσης και της ιδιαιτερότητας του χωριού μας.

Ακρογωνιαίοι λίθοι όλης αυτής της πορείας ήταν φυσικά η ύπαρξη της Αστυνομίας, του Ταχυδρομείου αλλά και της Κοινότητας –φορείς οι οποίοι τόνιζαν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του χωριού, όπως και κάθε χωριού άλλωστε της Ελληνικής Επικράτειας.

Η προσπάθεια εφαρμογής όμως του σχεδίου «Καποδίστριας» μετέβαλε άρδην την κατάσταση. Έγινε μια συστηματική προσπάθεια –η οποία συνεχίζεται και στις μέρες μας– να μετατραπεί το Κεράσοβο από ένα κεφαλοχώρι που είναι –με έντονη την παρουσία στην περιοχή– σε έναν

απλό δορυφόρο του Δήμου Κονίτσης. Οι συνέπειες –εάν αυτό συμβεί– θα είναι καταστροφικές. Ήδη έχουμε γευτεί μερικά από τα αποτελέσματά της. Η μεταφορά των δημοσίων υπηρεσιών και ο υποβιβασμός του ρόλου της Κοινότητας σε έναν απλό παράγοντα εκτελεστικής εξουσίας έως την οριστική της κατάργηση, έχουν οδηγήσει τον τόπο στα όρια ενός μαρασμού που δείχνει να είναι τελεσίδικος.

Η σαθρή δικαιολογία που προβάλλεται από μερικούς κυβερνώντες ότι το χωριό μας –όπως και άλλα χωριά της επαρχίας αλλά και της επικράτειας γενικότερα– παρουσίαζαν σημάδια μαρασμού πριν από την εφαρμογή του σχεδίου «Καποδίστριας» είναι ανάξια συζήτησης. Και βέβαια ο ορεινός όγκος της Ηπείρου παρουσίασε μεγάλη εσωτερική –και εξωτερική– μετανάστευση στις δεκαετίες '50 και '60. Και βέβαια πολλοί αναγκάζονταν να αναζητήσουν καλύτερες μέρες σε άλλα πιο εύφορα μέρη. Αυτό όμως σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι οι πατρογονικές τους εστίες είναι καταδικασμένες σε αφανισμό. Αυτό το αποδεικνύουν περίτρανα σε κάθε περίπτωση οι συγχωριανοί μας όταν επισκέπτονται τον τόπο τους.

Και για να προλάβουμε τις κακές γλώσσες που θα διαφωνήσουν θεωρώντας ότι μόνο στις διακοπές θυμόμαστε τον τόπο μας: Πώς άραγε εξηγείται το γεγονός ότι παρά τον τεράστιο όγκο μετανάστευσης εξακολουθούν να υφίστανται φορείς όπως ο Συνεταιρισμός Κοινής Χορτονομής, που στηρίζουν με όσα μέσα διαθέτουν την ίδια την ύπαρξη του χωριού μας;

Μιας και αναφερθήκαμε στον Συνεταιρισμό, θα ήθελα να κάνω ιδιαίτερη μνεία στην εν γένει προσφορά του στον τόπο. Παρά τις εκάστοτε αντιξοότητες που προκύπτουν τόσο από εσωτερικούς όσο και εξωτερικούς παράγοντες, ο Συνεταιρισμός έχει να επιδείξει μια αξιοθαύμαστη παρουσία που μόνο επαίνους μπορεί να αποσπάσει. Έχοντας να διατηρήσει την ισορροπία –και να αποφύγει τις προστριβές– από την μια μεριά από συγχωριανούς μας που επιβουλεύονται το ρόλο του, αλλά και να αντιταχθεί στην προσπάθεια του Δήμου Κονίτσης να καπηλευθεί –και όχι να εκμεταλλευθεί, όπως αρέσκειται να μιλάει– τον φυσικό πλούτο της περιοχής –βλέπε νερό, μάρμαρο, ξυλεία–, ο Συνεταιρισμός δείχνει να τα καταφέρνει θαυμάσια και σίγουρα αξίζει της αμέριστης συμπαράστασής μας, την οποία άλλωστε έχει.

Επανερχόμενοι στο θέμα της εγκατάλειψης για λόγους εσωτερικής μετανάστευσης, η κίνηση αυτή δεν ήταν μια συνειδητή επιλογή των κατοίκων να μετοικήσουν αλλού, τουναντίον ήταν ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΕΝΟΙ εκ των συνθηκών να εγκαταλείψουν τα μέρη τους λόγω ανικανότητας, αλλά και ιδιοτέλειας των εκάστοτε κυβερνώντων, που προτιμούσαν μια υδροκέφαλη πρωτεύουσα από μια δυναμική επαρχία.

Παρ' όλες λοιπόν αυτές τις αντιξοότητες, το Κεράσοβο –όπως και τα υπόλοιπα χωριά της επαρχίας Κονίτσης, για να μην ευλογούμε μόνο τα δικά μας γένια– κατόρθωσε να διατηρήσει ένα ιδιαίτερο χαρακτήρα που ευτυχώς ακόμη διασώζεται. Η ύπαρξη

του Κοινοτικού Γραφείου, της Αστυνομίας αλλά και η ανιδιοτελής προσπάθεια των Αδελφοτήτων να περισώσουν ό,τι σχετίζεται με την παράδοση του τόπου μας, συνετέλεσαν ώστε το χωριό να κατέχει μια περίοπτη θέση στον χάρτη, πριν βεβαίως τις εξελίξεις του σχεδίου Καποδίστριας.

Ερχόμαστε λοιπόν σήμερα και θέτουμε το ερώτημα: Μπορεί το Κεράσοβο πραγματικά να μετέχει στα τεκταινόμενα της επαρχίας όντας ένα απλό κομμάτι του Δήμου Κονίτσης, ή η ύπαρξή του είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη διατήρηση της ιδιαιτερότητάς του, και η οποία ύπαρξη δεν θα αντιμάχεται τον Δήμο Κονίτσης αλλά θα βρίσκεται σε άρρηκτη συνεργασία μαζί του;

Όπως είναι φυσικό και ευνόητο, συνιγορούμε με τη δεύτερη άποψη. Για την υλοποίησή της όμως απαιτούνται κάποια μέτρα ή απλά κάποιες ρυθμίσεις οι οποίες θα συνδράμουν στην επαναφορά του αρχικού καθεστώτος. Αυτές είναι:

A) Επαναφορά όλων των Δημοσίων Υπηρεσιών, όπως Αστυνομία και Ταχυδρομείο.

B) Ενίσχυση του ρόλου της Κοινότητας σαν του πλέον καθοριστικού παράγοντα ελέγχου της περιοχής.

Γ) Διατήρηση αλλά και ενίσχυση του ιδιαίτερα σημαντικού ρόλου του Συνεταιρισμού Κοινής Χορτονομής, λαμβάνοντας υπόψη και την αναμενόμενη δημιουργία εθνικού πάρκου στον Σμόλικα.

Με αφορμή την ανακοίνωση της κατασκευής του υδροηλεκτρικού εργοστασίου της ΔΕΗ, καθίσταται σαφές ότι ο ρόλος του χωριού ενισχύεται

ακόμη περισσότερο, πάντα όμως μέσα στα πλαίσια συνεργασίας με τα γειτονικά χωριά όπως και με τον Δήμο Κονίτσης, ώστε όλοι να βγούμε κερδισμένοι. Το έργο είναι ζωτικής σημασίας για όλους μας.

Αυτές είναι εν κατακλείδι οι σκέψεις για το ποια θεωρούμε ότι πρέπει να είναι η θέση της Κοινότητάς μας στα τεκταινόμενα που λαμβάνουν χώρα στην περιοχή μας, σε συνεργασία πάντα με τα γειτονικά χωριά.

Έχω κατ' εξακολούθηση επιμείνει στη λέξη ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ με απώτερο σκοπό να προλάβω τις Χάρυβδες που θα αρχίσουν να μιλούν για αλαζονεία εκ μέρους των Κερασοβιτών, γεγονός που τους κάνει να αδιαφορούν για τους υπόλοιπους. Δεν είναι έτσι. Απλά πιστεύουμε ότι το προηγούμενο καθεστώς διασφάλιζε τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του κάθε χωριού, διατηρώντας μεταξύ του στενές σχέσεις συνεργασίας και όχι τη σχέση –όπως προβάλλεται σήμερα– μεταξύ δορυφόρων με επίκεντρο τον Δήμο Κονίτσης. Θεωρούμε αρωγό σε αυτήν μας την προσπάθεια τον Επίσκοπο Κονίτσης, μιας και πρόκειται περί ενός αξιολογώτατου πνευματικού ανθρώπου με σαφή γνώση των προβλημάτων της περιοχής, με σαφή τάση να αμβλύνει, αν όχι να λύσει οριστικά όλες τις υφιστάμενες εκκρεμότητες. Έτσι θεωρούμε ότι πρέπει να κινηθούν τα πράγματα και είμαστε απόλυτα βέβαια ότι παρ' όλες τις αντιξοότητες, στο τέλος θα δικαιωθούμε.

Δημήτρης Ευαγ. Γκούτσιος

αγναντεύοντας

Νάμαστε πάλι εδώ στη στήλη μας, μετά από καιρό, να κουβεντιάσουμε επί παντός επιστητού και να σχολιάσουμε τα όσα γίνονται.

Μετά από τριάντα εννιά χρόνια, μεδέησε φέτος να βρεθούμε στον Άγιο Θεοδόσιο, στις 29 και 30 Ιουνίου που γιορτάζει. 1960. Ήταν η χρονιά που χάθηκε ο Βασιλάκης Νικ. Βάϊλα, περίπου 15 χρονών, ανήμερα των Αγ. Αποστόλων. Είχε πιάσει –θυμάμαι– ένα θεοπόνι (μπουρίνι) που η στέγη του Άι Θεοδόση έμοιαζε ντριμόνι, τη στιγμή που το κορμάκι του μικρού βοσκού κατακυλούσε στη χαράδρα, πιο πάνω απ' το Τριαντάφυλλο και κατέληγε άψυχο στο βάθος της ρεματιάς. Άσχημες αναμνήσεις, σε αντίθεση με τις φετινές, που απ' την παραμονή

βρεθήκαμε στο όμορφο εκκλησάκι, διανυκτερεύσαμε κάπου 30-40 άτομα τρώγοντας ψητό αρνί και πίνοντας κρασί, χορεύοντας και τραγουδώντας ως τις πρωινές ώρες.

Την άλλη μέρα, απ' τα χαράματα γέμιζε σιγά-σιγά ο χώρος και η εκκλησία από κόσμο. Μετά τη λειτουργία, πάλι ψητά αρνιά δωρεά απ' τον Γιώργο Γιανν. Χρήστου Πέτρου σ' όλες τις παρέες, τραγούδια, όργανα, χοροί, πανηγύρι, ξεφάντωμα. Χαρακτηριστικό: Η νεολαία του χωριού μας πρώτη και καλύτερη σ' αυτή τη γιορτή.

Όταν τ' απόγεμα πήραμε το δρόμο του γυρισμού, φάγαμε καθ' οδόν τόση βροχή, που γίναμε μούσκεμα, χωρίς υπερβολή, και μέσα απ' το δέρμα μας. Κανείς δεν παραπονέθηκε, κανείς δεν κρύωσε παρ' όλο που ακόμα και τα

Πανηγύρι 1999. Χορός στην πλατεία της εκκλησίας.

όργανα (ακορντεόν, ντέφια κ.λπ.) έσταξαν νερό. Ήταν μια θαυμάσια γιορτή, στον Άι Θεοδόση του Γιώργου Νταγκουβάνου, που μας άφησε ενθουσιασμένους.

Ενθουσιασμένους μας άφησε και το πανηγύρι της Αγ. Παρασκευής στις 26 Ιουλίου, με τους χορούς και τα γλέντια των νέων και μεγαλύτερων ανδρών και γυναικών, που ντύθηκαν με τις παραδοσιακές μας στολές και χόρεψαν κάτω απ' τον αιωνόβιο πλάτανο της κεντρικής πλατείας, σκορπώντας θέαμα και χαρά στους πανηγυριώτες.

Ενα όμορφο πανηγύρι έγινε επίσης και στο γραφικό εκκλησάκι του Άι Λιά στις 20 Ιουλίου. Κι εκεί κλαρίνα και χοροί, μεγάλη συμμετοχή του κόσμου, λουκούμι και τσίπουρο, ακόμη κι ένα μικρό τσιμπούσι απ' τον Αποστ. Ι. Κοταδήμα, μας χάρισε στιγμές ευτυχίας.

Ευτυχία που δεν κράτησε πολύ, καθώς αντικρίσαμε τον επίδοξο «Δήμαρχο» του χωριού –ο οποίος προσπαθούσε να κάνει δημόσιες σχέσεις– όταν κατεβήκαμε στο χωριό. Φυσικά του υποδείχθηκε και από τον γράφοντα ότι είναι ανεπιθύμητος στο χωριό, ως επίσημο πρόσωπο. Ως φυσικό, βεβαίως οι Κερασοβίτες είναι γνωστοί για τη φιλοξενία τους.

Ευχαριστούμε το Νομάρχιο κ. Νίκο Ζαρμπαλά, ο οποίος ενδιαφέρεται αμέριστα για το χωριό μας, ιδίως μετά την κατάσταση που δημιουργήθηκε με τον «Καποδίστρια». Μας κάλεσε στο γραφείο του και μας υποσχέθηκε πως θα βοηθήσει να λυθούν τα

τρέχοντα και χρονίζοντα προβλήματα. Σε σχετική ερώτησή μου, είπε πως η πόρτα του γραφείου του είναι πάντα ανοιχτή για το Κεράσοβο. Τον ευχαριστούμε και περιμένουμε υλοποίηση των υπεσχημένων.

Για τις τριήμερες εκδηλώσεις της παλιννόστησης της εικόνας της Αγίας Παρασκευής, στις 7-8 και 9 Αυγούστου, θα διαβάσετε σε άλλες στήλες. Εδώ θα πούμε μόνο πως όλα έγιναν τέλεια, χάρη στις προσπάθειες του Δ.Σ. της Αδελφότητας και των ανθρώπων του Συνεταιρισμού Κ.Χ., ο οποίος υποκαθιστά επάξια την έλλειψη Κοινότητας, δείχνοντας πως οι Κερασοβίτες είναι άνθρωποι υπεύθυνοι, καλόβρολοι, όσο και σθεναροί στις επιδιώξεις τους. Συγχαρητήρια επίσης αξίζουν και στην ψυχή των καλλιτεχνικών εκδηλώσεων, κατά το τριήμερο και στις 26 Ιουλίου, κ. Βάσω Κοντοζήση-Τέλλη. Με την εμφάνιση του χοροδιακού συγκροτήματος και των 2 χορευτικών ομάδων μες στις στολές τους, υπό την καθοδήγησή της, δημιουργήθηκε μια πολύ ωραία φολκλορική ατμόσφαιρα που εντυπωσίασε το πολυπληθές κοινό.

Μια σύσταση, σ' όλους όσοι «τρώνε ψωμί» στο Κεράσοβο: Δεν θ' αποφασίζουν αυτοί τι είδους εκδηλώσεις θα κάνουμε (π.χ. θρησκευτικές) και δεν θ' αποφασίζουν αυτοί αν θα τρώμε, τι θα τρώμε και πότε. Αν θέλουν να μην τρίζουν οι καρέκλες τους, ας αφοσιωθούν στα καθήκοντά τους οι μεν, και στην παροχή ανθρώπινου σέρβις οι δε.

Νίκος Γαλάνης

Αφιέρωμα

Ένα όνειρο πραγματοποιήθηκε.

3 ημέρες θρησκευτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις τον Αύγουστο στο χωριό μας.

Γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας, αρ. 70, πως φέτος η Αδελφότητα των Αθηνών γιορτάζει τα 40 χρόνια από την ίδρυσή της το 1959 και κυρίως για δυο λόγους: **Πρώτον**, γιατί το 1999 συμπλήρωσε τα 40 χρόνια συνεχούς και ενεργής δράσης, μέσω της οποίας κατάφερε να συσφίξουμε τις σχέσεις μεταξύ μας, αλλά και να ενδυναμώσουμε την επαφή μας με τις ρίζες μας, να διαφυλάξουμε την παράδοσή μας και να κεντρίσουμε το ενδιαφέρον της δεύτερης και τρίτης γενιάς για όσα η ίδια δεν έζησε. **Δεύτερον**, τον Αύγουστο μήνα και τις ημερομηνίες 7, 8 και 9, με τη θεία θέληση και τη θερμή συνηγορία του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη μας κ.κ. Ανδρέα, στην Εκκλησιαστική Επιτροπή του χωριού Παλαιοσελίου, πιστεύαμε πως θα φέρναμε τη θαυματουργική εικόνα της Μεγαλομάρτυρας Αγίας Παρασκευής, πολιούχου και προστάτιδας του χωριού μας, για τριήμερη ευλαβική προσκύνηση.

Το αίτημά μας αυτό είχε υποβληθεί ιεραρχικά από τον Μάρτη μήνα, ώστε να κινηθούν έγκαιρα οι πρέπουσες ενέργειες. Εμείς του Δ.Σ. της Αδελφότητας πιστεύαμε, όπως και πολλά άλλα μέλη της Αδελφότητας, πως είχε έρθει πια το πλήρωμα του χρόνου, τουλάχιστον οι νεώτερες γενιές των Κερασοβιτών, να προσκυνήσουν, έστω μία φορά, την αγία εικόνα της Παρθενομάρτυρος.

Τα περί της ιστορίας και του μύθου-παράδοσης του εξωκλήσι της Αγίας Παρασκευής του χωριού μας, θα τα διαβάσετε

σε λίγο καιρό στο ειδικό βιβλίο που έγραψε για την κεντρική μας εκκλησία, τα εξωκλήσια, τα εικονίσματα, τους νερόμυλους και νεροπρίονα του χωριού μας, ο πρόεδρος του Δ.Σ. της Αδελφότητάς μας. Είναι δωρεά-προσφορά του στην Αδελφότητά μας. Η έκδοση είναι ιδίους του εξόδους.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Ανδρέας με σχετικό έγγραφό του από 8 Ιουλίου, μας ενημέρωσε πως η Εκκλησιαστική Επιτροπή του χωριού Παλαιοσελίου συγκατατίθεται στη μεταφορά της σεπτής ιεράς εικόνας της Οσιομάρτυρας Αγίας Παρασκευής στην ενορία του χωριού μας για το χρονικό διάστημα από 7-9 Αυγούστου 1999. Ακόμα ότι η μεταφορά και επιστροφή της περιτύστου εικόνας θα γίνει από τον ίδιο και την ιερά ακολουθία του με κάθε επισημότητα και με την καθιερωμένη εκκλησιαστική τάξη.

Από της ημερομηνίας αυτής και ενωρίτερα ακόμα (27 Ιουνίου) άρχισαν οι προετοιμασίες για την υποδοχή της θαυματουργικής εικόνας της Αγίας Παρασκευής. Συντάχθηκε ένα πλήρες πρόγραμμα του εορτασμού του 3ημέρου που περιλάμβανε τις θρησκευτικές και τις πολιτιστικές εκδηλώσεις στο χωριό μας.

Ένα όνειρο των Κερασοβιτών, κατοίκων και απανταχού ευρισκομένων, έγινε πραγματικότητα, βγήκε αληθινό. Η θαυματουργική εικόνα των 1000 και πλέον χρόνων της Μεγαλομάρτυρας Αγίας Παρασκευής ήρθε στο χωριό μας για 3ήμερη ευλαβική προσκύνηση. Έτσι διαψεύστη-

καν παταγωδώς και κατά τον πιο οικτρό τρόπο, εκείνοι οι λίγοι μεμψίμοιροι και οι Κασσάνδρες συγχωριανοί μας που έλεγαν και διέδιναν πως αυτό είναι ένα όνειρο άπιαστο, καλοκαιρινής νύχτας. Εμείς τους αποδείξαμε περίτρανα πως και τα όνειρα του Αυγούστου βγαίνουν πέρα για πέρα αληθινά. Η πίστη πάντα νικά.

Και πράγματι, το Σάββατο 7 του μήνα, ο ευσεβής και ευλαβής λαός του χωριού μας, ανταποκρίθηκε με τη διακρίνουσα αυτόν ευγένεια και ευσέβεια. Και από νωρίς το απόγευμα είχε κατακλύσει την κεντρική πλατεία του χωριού μας, αλλά και τον δημόσιο δρόμο, από Κοινοτικού Γραφείου μέχρι τον αύλειο χώρο της κεντρικής μας εκκλησίας. Κρατώντας αναμμένα κεράκια., σταυροκοπιούνταν όταν η ιερά πομπή περνούσε από κοντά τους και έψελναν όλοι μαζί το απολυτίκιο της Μεγαλομάρτυρας αγίας Παρασκευής. Υποδοχή που δεν περιγράφεται.

Οι κωδωνοκρουσίες συνεχίζονταν μέ-

χρι της εισόδου της ιερής πομπής στον ιερό ναό της «Κοίμησης της Θεοτόκου». Προπορεύονταν της ιερής πομπής τα ολοκαίνουργα εξαπτέρυγα με τα παιδάκια ντυμένα «παππαδάκια», ακολουθούσαν 4 νεάνιδες στα ολόλευκα ντυμένες, ενώ άντρες και γυναίκες, ντυμένοι με παραδοσιακές Κερασοβίτικες στολές, πλαισίωναν και αποτελούσαν την τιμητική συνοδεία της Οσιομάρτυρας, ραίνοντας τη θαυματουργική εικόνα της αγίας Παρασκευής με ροδοπέταλα και άλλα άνθη από τους κήπους του χωριού μας.

Ω! τι στιγμές θείας κατάνυξης και ψυχικής αγαλλίασης, χριστιανικής ευφροσύνης και μεγάλης χαράς, που ύστερα από 150-200 χρόνια, η θαυματουργική εικόνα της πολιούχου και προστάτιδος του χωριού μας ερχόταν και πάλι τώρα για 3ήμερη ευλαβική προσκύνηση.

Ακολούθησε μέγας Αρχιερατικός Εσπερινός μετ' αρτοκλασίας και παρακλητικού κανόνα, χοροστατούντος του Σε-

Αναμόνη υποδοχής της θαυματουργικής εικόνας της αγίας Παρασκευής με αναμμένα κεράκια.

βασμιώτατου Μητροπολίτη μας κ.κ. Ανδρέα μετά της ιερής Συνοδείας του. Στη συνέχεια ευαγγελικός θείος λόγος από τον Σεβασμιώτατο, εξηγώντας την προσκύνηση των θείων εικόνων και προσκυνημάτων της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας.

Την επομένη, 8 του μήνα, μέρα Κυριακή, τελέστηκε και πάλι Αρχιερατική θεία λειτουργία, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου μετά της ιερής Συνοδείας του και θείο Δεσποτικό κήρυγμα, προς τους πιστούς και ευλαβείς προσκυνητές Κερασοβίτες και τετιμημένους προσκεκλημένους μας.

Μετά το πέρας της θείας λειτουργίας, ακολούθησε δεξίωση στον αύλειο χώρο της εκκλησίας μας για τις Αρχές και τους κατοίκους του χωριού μας, μικρή προσφώνηση από τον Πρόεδρο της Αδελφότητας Αθηνών και στη συνέχεια παραδοσιακά Κερασοβίτικα τραγούδια και χοροί από τους χοροδιακούς και χορευτικούς όμιλους των Αδελφοτήτων του χωριού μας, ντυμένοι με τις παλιές παραδοσιακές Κερασοβίτικες στολές, συνοδεία βέβαια λαϊκών οργάνων του τόπου μας (Αντρέας Φιλιππίδης και κομπανία). Την παράσταση έκλεψε ο νεανικός χορευτικός όμιλος υπό τη διεύθυνση της χορ/σας κας Βασιλικής Τέλλη-Κοντοζήση. Εύγε στα παιδιά τα Κερασοβιτόπουλα, καμάρια του χωριού μας.

Το μεσημέρι, οι τρεις Αδελφότητες Αθηνών, Κιάτου και Ιωαννίνων, παρέθεσαν στον Ξενώνα των Αδελφοτήτων γεύμα σαρακοσιανό (15 Αυγούστου) προς τιμήν του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη μας, της ιερής Συνοδείας του και των τετιμημένων προσκεκλημένων μας. Όλοι μας τιμήσαμε δεόντως τις παραδοσιακές Κερασοβίτικες πίττες που είχαν ετοιμάσει οι μερακλήτισσες γυναίκες του χωριού μας. Γειά στα χέρια τους, ήταν ωραιότατες και νοστιμότητες.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, συνεχίστηκαν οι πολιτιστικές μας εκδηλώσεις. Από τις 6.30 μ.μ. στήθηκε τρικούβερος μονός στην αρχή, διπλός μετά, χορός από άντρες-γυναίκες-παιδιά του χωριού μας, ντυμένοι και πάλι με τις παλιές παραδοσιακές Κερασοβίτικες στολές στην κεντρική πλατεία, κάτω από τον βαθύσκιο δροσερό υπεραιωνόβιο πλάτανο, που συνεχίστηκε μέχρι πολύ αργά το βράδυ. Χάρμα οφθαλμών η ποικιλία των χρωμάτων των στολών και των αρμαθιών στα στήθη των περικάλλων γυναικών του χωριού μας. Τις ταιριάζει και τις πηγαίνουν πολύ καλύτερα οι παραδοσιακές στολές μας, παρά τα «φράγκικα» νέα φορέματα.

Τη Δευτέρα, 9 του μήνα, στον φερώνυμο ιερό ναό της αγίας Παρασκευής, τελέστηκε και πάλι θεία λειτουργία, αλλά τώρα από τον παππά του χωριού μας, παρουσία βέβαια της θαυματουργικής εικόνας της αγίας, την οποία μεταφέραμε εκεί.

Μετά το πέρας της θείας λειτουργίας, σχηματίστηκε ιερή πομπή και έγινε λιτάνευση της σεπτής εικόνας της Μεγαλομάρτυρας, από τον φερώνυμο ιερό ναό της στην κεντρική μας εκκλησία, στο μεσοχώρι. Προπορεύονταν τα εξαπτέρυγα με τα «παππαδάκια», τις νεαρές παρθένες στα λευκά ντυμένες και από τιμητική παρουσία αντρών-γυναικών ντυμένων Κερασοβίτικα (παλιές στολές) και ακολουθούσε όλο το εκκλησίασμα, ψέλνοντας το απολυτίκιο της αγίας Παρασκευής και κάνοντας δεήσεις. Η πολυάριθμη και μακρόσυρτη αυτή ιερή πομπή καταλάμβανε όλο το δημόσιο αυτοκινητόδρομο. Πλήθος κόσμου, που κατέχονταν από βαθιά θρησκευτικά αισθήματα, σταυροκοπιούνταν και ευφραίνονταν την ψυχική ευφροσύνη και αγαλλίαση. Ευλογημένες πράγματι στιγμές!

Μετά από αρκετή ώρα, η πομπή έφθασε στο Μεσοχώρι, στην κεντρική εκκλη-

σία και η θαυματουργική εικόνα της αγίας Παρασκευής τοποθετήθηκε και πάλι στο ευπρεπισμένο βάθρο. Συνεχίστηκε και πάλι η προσέλευση των πιστών και ευλαβών Κερασοβιτών, όπως και άλλων κατοίκων των κοντινών χωριών, για προσκύνηση και ασπασμό της θαυματουργικής εικόνας της αγίας Παρασκευής.

Σημειώνω ακόμα, πως τα δυο βράδια που η Σεπτή εικόνα της αγίας διανυκτέρευσε στο χωριό μας (Σάββατο-Κυριακή), διανυκτέρευσαν στην εκκλησία, πλάι στη θεία εικόνα, πολλές Κερασοβίτισσες γυναίκες και άντρες, ψέλνοντας παρακλητικούς κανόνες. Ουδέ στιγμή δεν έμεινε μόνη της η αγία εικόνα, πάντα υπήρχαν άνθρωποι γύρω προσευχόμενοι.

Στις 5 μ.μ. της Δευτέρας, ήρθε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας μετά της Ιερής Συνοδείας του και αφού εψάλει σύντομη δέηση στην εκκλησία μας, σχηματίστηκε πομπή για την αναχώρηση της θαυματουργικής εικόνας της αγίας Παρασκευής. Μπροστά πήγαινε το αυτοκίνητο του Δεσπότη με τη συνοδεία του και τη σεπτή εικόνα της αγίας, και από πίσω ακολουθούσε ολόκληρο κομβόι από 32 Κερασοβίτικα αυτοκίνητα και περισσότεροι από 80-100 Κερασοβίτες. Μετά από 1,30 ώρες διαδρομή, η πομπή έφθασε στο χωριό Παλαιοσέλι και κατευθύνθηκε στο φερώνυμο ναό της αγίας Παρασκευής, όπου και τοποθετήθηκε η αγία εικόνα και πάλι στη θέση της. Μερικοί Παλαιοσελίτες πράγματι μας φέρθηκαν πολύ άσχημα, οι περισσότεροι είχαν μείνει στα σπίτια τους, αλλά η Εκκλησιαστική Επιτροπή και πολλοί άλλοι μας περιποιήθηκαν με το παραπάνω. Τους ευχαριστούμε. Στην εκκλησία εψάλει και πάλι εσπερινός και παρακλητικός κανόνας και ακολούθησε ευαγγελικός Δεσποτικός Λόγος, που θέμα είχε τώρα τον «ακάθιστο ύμνο» στην Δέ-

σποινα του Κόσμου, την Υπεραγία Θεοτόκο. Το Δεσποτικό αυτοκίνητο συνοδεύσαμε και κατά την επιστροφή από Παλαιοσέλι στην Κόνιτσα. Εκεί, στο Επισκοπείο, είχαμε και πάλι τις Δεσποτικές ευλογίες και ευχές.

Ευχαριστήσαμε τον Σεβασμιώτατο και την Ιερή Συνοδεία του από τα βάθη της ψυχής μας, αλλά και από μέρους όλων των Κερασοβιτών, γιατί χάρη στη δική του θερμή συνηγορία πραγματοποιήθηκε αυτό το όνειρο των Κερασοβιτών, πέραν των κόπων που υπέστη αυτό το τριήμερο, εν μέσω της αφορήτου ζέστης του Αυγούστου. Γυρίσαμε στο χωριό μας, γεμάτοι από χαρά και ψυχική ευφροσύνη και αγαλλίαση. Τ' όνειρο είχε βγει αληθινό.

Τώρα μερικά σχόλια-παρατηρήσεις: Υπολογίζεται, κατά τους μετριότερους υπολογισμούς, ότι το 3ήμερο αυτό 2-3000 ευλαβείς προσκυνητές προσήλθαν και προσκύνησαν και ασπάστηκαν τη θαυματουργική εικόνα της αγίας Παρασκευής. Η κεντρική μας εκκλησία, καίτοι μεγάλη, δεν κατέστη δυνατό να χωρέσει όλο το πλήθος, είχε γίνει το αδιαχώρητο, ήταν το κάτι άλλο, το φανταστικό. Η βυζαντινή μεγαλοπρέπεια ήταν φανερή και προπαντός με την παρουσία του χοροστατούντος Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη μας κ.κ. Ανδρέα.

Ζητήθηκε επίσημα και τιμητικό στρατιωτικό άγημα από την Κόνιτσα για απόδοση τιμών στην αγία εικόνα, αλλά δεν μας έστειλαν, προφασιζόμενοι ότι δεν είναι θεσμοθετημένη η γιορτή αυτή. Προφάσεις εν αμαρτίαις ήταν. Το ίδιο απήντησε και η 8η Μεραρχία των Ιωαννίνων, που μάλλον εκείνοι μας βλέπουν σαν νέο «Κόσοβο», λόγω του «Καποδίστρια». Το πράγμα είχε πολιτικές σκοπιμότητες. Δεν πειράζει. Το Κεράσοβο είναι μαθημένο από αυτά. Πάντα αδικημένο ήταν, αλλά κάποτε, και ήδη άρχισε, να λάμπει η αλή-

θεια, η πραγματικότητα και θ' αναγνωριστούν οι πολεμικές του θυσίες στην αγαπημένη μας πατρίδα.

Εξαιτίας του «Καποδίστρια» δεν είχαν κληθεί να παραστούν στον 3ήμερο εορτασμό μας ούτε πολιτικές, ούτε Δημοτικές προσωπικότητες, και πόσο μάλλον του Δημάρχου της Κόνιτσας. Η παρουσία του, την πρώτη μέρα, ήταν αυτόκλητη, γι' αυτό του ζητήθηκε ευγενικά να μην επαναληφθεί και τις δυο άλλες μέρες, πράγμα που τον τιμά, και δεν ήρθε. Προσωπικά με τον άνθρωπο δεν έχουμε τίποτα, με τον θεσμό και την αναγκαστική συνένωση τα έχουμε. Αγωνιζόμαστε συνταγματικά πάντοτε για τη δικαίωσή μας, που δεν είναι άλλη παρά να γίνουμε και πάλι Κοινότητα, όπως ήταν και πριν, από το 1913-1997.

Το εορταστικό αυτό τριήμερο, το συνόψισε, πολύ πετυχημένα, στη μικρή του προσφώνηση, την Κυριακή στη δεξίωση προς τους τετιμημένους προσκεκλημέ-

νους, ο Πρόεδρος της Αδελφότητας Αθηνών, που είπε τα ακόλουθα:

«Σεβασμιώτατε μετά της Ιερής Συνοδείας σας, τετιμημένοι προσκεκλημένοι μας, αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι του χωριού μας,

Η σημερινή ημέρα, όπως και η χθεσινή και η αυριανή, είναι για εμάς τους Κερασοβίτες, ημέρες χριστιανικής ευφροσύνης και ψυχικής αγαλλίασης.

Είναι ημέρες χαρμόσυνες, πλημμυρισμένες από τα βαθειά θρησκευτικά αισθήματα των απανταχού Κερασοβιτών.

Είναι ημέρες ξεχωριστές, γιατί μια μεγάλη μας επιθυμία εκπληρώθηκε και αυτή ήταν η ευλαβική προσκύνηση της θαυματουργικής εικόνας της Μεγαλομάρτυρας αγίας Παρασκευής.

Εκφράζουμε ολόθερμα, Σεβασμασιώτατε, προς την αγιότητά σας, τις ευχαριστίες μας για τη θερμή σας συνηγορία, ώστε να γίνει πραγματικότητα η από πολλά χρόνια ή δεκαετίες αυτή μας η μεγάλη επιθυμία.

Οι Εκκλησιαστικοί Επίτροποι των χωριών Κερασόβου-Παλαιοσελίου, εν μέσω του παλά και Κερασοβιτών/-σών.

Συγχαίρουμε και ευχαριστούμε επίσης θερμά και το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο του χωριού Παλαιοσελίου για τη χειρονομία αυτής της χριστιανικής αγάπης τους.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ ανήκει και προς τετιμημένους προσκεκλημένους μας που μας τίμησαν με την παρουσία τους σήμερα.

Το εορταστικό αυτό τριήμερο ευχόμαστε να γίνει μια νέα αφετηρία για περισσότερη επικοινωνία και σύσφιξη των σχέσεών μας με τους καλούς γείτονές μας. Πάντοτε είχαμε καλές σχέσεις και κοινωνίες γάμων μεταξύ μας. Καιρός είναι να γίνουν ακόμα καλύτερες.

Οι παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμά μας είναι οι ρίζες μας, τα φύτρα και οι παραφυάδες της φυλής μας. Αν τα αλλοτριώσουμε και τα νοθεύσουμε, κινδυνεύουμε να εκφυλίσουμε τη γνησιότητα και το χαρακτήρα. Γι' αυτό πρέπει να τα διαφυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού.

Ακόμα πρέπει να εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας, τόσο προς τους ευσεβείς κατοίκους των κοντινών χωριών μας, αλλά και προς τους συγχωριανούς μας που έσπευσαν από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό να έλθουν ευλαβείς προσκυνητές στην Σεπτή θαυματουργική εικόνα της Αγίας Παρασκευής.

Τέλος, πρέπει να ευχαριστήσουμε θερμά και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και τον Τύπο (TV STAR, κο Κώστα Πάνου), που τόσο πρόθυμα και ευγενικά προσφέρθηκαν να καλύψουν αυτές τις 3ήμερες θρησκευτικές και πολιτιστικές μας εκδηλώσεις.

Ιδιαίτερα ευχαριστούμε και την αγαπητή μας συμπατριώτισσα **Λία Βασιλείου Γελαδάρη**, που εργάζεται στην TV STAR για τη συνδρομή της, ώστε να υπάρχει πλήρης κάλυψη από το κανάλι αυτό.

Εύχομαι ολόψυχα η ΧΑΡΗ και η ΕΥΛΟΓΙΑ της Μεγαλομάρτυρας Αγίας Παρασκευής να είναι πάντοτε μαζί μας.

Μας τίμησαν με την παρουσία τους οι:

Μιχάλης Μαρτσέκης, δικηγόρος, Πρόεδρος των Αδελφοτήτων Επαρχίας Κόνιτσας,

οι Πρόεδροι των Αδελφοτήτων Ασημοχωρίου, Πλαγιάς, Δολιανών, ο Πρόεδρος του Τοπ. Διαμ/τος Μοναστηρίου, ο Διευθυντής της Αγροτικής Τράπεζας Κόνιτσας κ.ά.

Εφόσον σήμερα έχουμε ευφροσύνη, χαρά και ψυχική αγαλλίαση, ταιριάζει απόλυτα σε τέτοιες σπουδαίες εκδηλώσεις, η ολοκλήρωση να γίνεται και με παραδοσιακό τραγούδι και χορό.

Τα χορευτικά τραγούδια της γνήσιας Ηπειρώτικης λαϊκής παράδοσης αποτελούν το ξεχείλισμα και συνάμα το ξέσπασμα της ψυχής των απλών ανθρώπων που η ζωή τους συνταράζεται από βιώματα πολύ έντονα.

Ας ακούσουμε τώρα λοιπόν 3-4 τέτοια παραδοσιακά Κερασοβίτικα τραγούδια από τα μέλη της Αδελφότητας Αθηνών, όπως και λίγους παραδοσιακούς Κερασοβίτικους χορούς από τα μέλη των αντρών-γυναικών της Αδελφότητας, αλλά και από τους νέους-νέες των Αδελφοτήτων του Κεράσοβου.

Ένα μεγάλο **ΕΥΓΕ** ανήκει στα δυο χορευτικά συγκροτήματα της Αδελφότητας, όπως και στο χορωδιακό που υπό την θοδήγηση της καθηγήτριας κας Βάσως Τέλλη-Κοντοζήση, απέσπασαν τα ενθουσιώδη χειροκροτήματα όλων των παρευρισκομένων κάτω από τον βαθύσκιο αιωνόβιο Κερασοβίτικο πλάτανο της κεντρικής μας πλατείας, όπου γινόταν ο εορτασμός.

Τέλος, ένα **Ευχαριστώ** ανήκει τόσο στον Διοικητή του Αστυνομικού Τμήματος Πυρσογιάννης που τίμησε με την παρουσία του τις εκδηλώσεις μας, όσο και στους υπ' αυτόν άνδρες, για τα μέτρα τάξης και ασφάλειας που έλαβαν κατά το τριήμερο των εκδηλώσεών μας.

Μια ευχή κάνουμε: Οι εκδηλώσεις αυτές να γίνονται σε τακτά χρονικά διαστήματα. Η αρχή έγινε. Ο πάγος έσπασε. Επόμενο βήμας είναι η αδελφοποίηση των δύο χωριών, Κερασόβου και Παλαιοσελίου, ή των Αδελφοτήτων αυτών. Είθε! Είθε!

Τάκης Σαμαράς

Αφιέρωμα

**Στις τελευταίες μάνες τρανές (γιαγιάδες).
Στις γυναίκες-μάνες του χωριού μας. (τελευταίο)**

του Τάκη Σαμαρά

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ένα μικρό παράδειγμα, απειροελάχιστο, στα τόσα άλλα που κάναν οι μάνες μας, είναι και τούτο. Μπορώ να ξεχάσω τη μακαρίτησσα μάνα μου, που ήταν ο «άγγελος φύλακας» για τις γριές της γειτονιάς μας, τις μπάμπες Νικόλαινα Παπανικολάου και Μητσαινα Σαμαρά;

Όταν ο Παναγαθος Θεός θέλησε και την πήρε κοντά του, νωρίτερα από αυτές, ήταν τόση η θλίψη και η απελπισία τους, ώστε λέγαν και προσεύχονταν ο Θεός να είχε πάρει αυτές πρώτα κοντά του και όχι τη μάνα μου, που ήταν τότε μόνο 62 χρονών. Πέθανε στις 29 Σεπτεμβρίου 1976. Αιώνια η μνήμη της.

Για την εθνική της δράση, έχω να πω τούτα τα λόγια:

Στην Κερασοβίτισσα γυναίκα-μάνα πολλά, μα πολλά χρωστάει τούτο το γένος των ελλήνων, όπως και εμείς.

Παιδόπουλα τότε βλέπαμε τα νεώτερα κατορθώματά της και βουρκώναν τα μάτια μας, αν και γνωρίζαμε πολύ λίγα γράμματα, αλλά μεγάλη περηφάνεια για την πατρίδα, λέγαμε πως, ή ήταν η μάνα Σπαρτιάτισσα, για η Τζαβέλαινα από το Σούλι, ή κάποια από εκείνες τις Τρανές γυναίκες που 'καναν την ιστορία θρύλο και το θρύλο ζωή;

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, ιστορικά και με τη σειρά τους, συνοπτικά όμως.

Στους βυζαντινούς χρόνους, στην ένδοξη αυτή χιλιετηρίδα της ιστορίας μας, όταν βάρβαρα και ξένα φύλα, όπως Ούνοι, Σλάβοι, αλλά και «πολιτισμένοι» λαοί σαν τους Φράγκους, Ενετούς και Σταυροφόρους, από βορρά και δύση, σκλάβωναν για μικρά χρονικά διαστήματα μέρη μας, που ήταν το διάβα και το σταυροδρόμι ανάμεσα σε Ανατολή-Δύση και Βορρά-Νότο, η Κερασοβίτισσα γυναίκα-μάνα ήταν εκεί παρούσα, έδινε το δικό της πόλεμο σαν Ηπειρώτισσα Ακρίτισσα. Κατόρθωσε να διατηρήσει την ελληνική ταυτότητά της καθαρή και ανόθευτη, να μη εξισλαβιστεί, να μη γίνει καθολική η ίδια ή η οικογένειά της. Παρέμεινε πιστή και ακλόνητη, φυλάσσοντας μέσα στην ψυχή και την καρδιά της τα ιερά και όσια της φυλής και της θρησκείας της, σαν άλλη χρυσή κιβωτός της Παλιάς Διαθήκης.

Στους χρόνους της Τουρκοκρατίας, όταν όλα «τ' άσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά» η γυναίκα μάνα Κερασοβίτισσα ήταν εκείνη που αψηφούσε, δε λογάριαζε, δεν υπολόγιζε φόβο και εκδίκηση του δυνάστη τυράννου, όταν στο κατώι και στο κελάρι της έκρυβε τους ξακουστούς ατρόμητους οπλαρχηγούς «αρματωλούς-κλέφτες», Βλαχάβα και Ζιάκα που δρούσαν στα μέρη μας, φθάνοντας ακόμα και μέχρι Πρέβεζα, όταν το απαιτούσαν οι ανάγκες της υπεράσπισης των ραγιαδών, και στον οντά της

(καλό δωμάτιο του σπιτιού) φιλοξενούσε αναγκαστικά τους Τουρκοαρβανίτες στρατιώτες και Τσαούσηδες (Χωρ/κες).

Αυτή η απλοϊκή χωριάτισα γυναίκα-μάνα ήταν εκείνη που έφτιαχνε τα σκουτιά (ρούχα) και έντυνε έτσι τους αρματωλούς και κλέφτες, που λημμέριαζαν στα χαλασμένα ή στη πέτρα του Ντίσινου ή αλλού.

Αυτή η αναλφάβητη, η αγράμματη γυναίκα-μάνα ήταν εκείνη που έπλενε και περιποιούνταν και έδενε τις πληγές και τα τραύματα των πληγωμένων παληκαριών της κλεφτουριάς. Αυτή ξεψείριζε και έπλενε τα μπαρουτοκαπνισμένα και χιλιομπαλωμένα μάλλινα σκουτιά τους.

Αυτή ήταν εκείνη που πρωτάκουσε με συμπόνια, αγάπη και στοργή τα παραλληλήματα, όταν ψηνόταν στο μεγάλο πυρετό από πληγές και αρρώστιες, των πρωτοπαληκαριών αρματωλών και κλεφτών. Αυτή απάλυνε τον πόνο και τον καημό τους. Μάνα στοργική, μάνα πονεμένη!

Αυτή η γυναίκα-μάνα ήταν εκείνη που μοίραζε τη μπουκιά, τη λιγοστή του ψωμιού της και των παιδιών της και αυτή από μπομπότα (καλαμπόκι), με τους αρματωλούς και κλέφτες που τρύπωναν κρυφά στο φτωχικό της σπίτι τη νύχτα, ή ζητούσαν τσαρούχια που είχαν χαλάσει από τον πολύ ποδαρόδρομο, κάνοντας κλεφτοπόλεμο πότε εδώ και πότε εκεί, ανάλογα με τις ανάγκες και περιστάσεις του ραγιά Έλληνα.

Κατά τους Βαλκανικούς πολέμους 1912-1913, που έγινε απελευθέρωση της Ηπείρου και του χωριού μας φυσικά, από τους Τούρκους, οι τότε μάνες

και εμάς μάνες Τρανές (γιαγιάδες), ήταν και πάλι στο πλευρό και βοήθησαν πάρα πολύ τον ελληνικό στρατό που έρχονταν από την Μακεδονία, αφού είχε ελευθερώσει στις 26 Οκτώβρη τη Θεσσαλονίκη μας, προκειμένου να ελευθερώσει και την Ήπειρο τη σκλάβια ακόμα.

Ειδικά τον βαρύ τότε χειμώνα του 1912-13, που το χιόνι έφθανε τα δύο μέτρα, οι Κερασοβίτες-σες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν το χωριό τους και το βιό τους και να φύγουν άρον-άρον στα απελευθερωμένα ήδη χωριά των Γρεβενών, Καστοριάς και Κοζάνης. Εκεί μέσα στην προσφυγιά τους και στη φτώχεια τους, ήταν και πάλι παρούσες στους αγώνες του στρατού, μπροστά, πρωτοπόρες άφοβες. Όταν αντίκρυσαν το χωριό τους ελεύθερο, αλλά παντελώς καμμένο, έπνιξαν μέσα τους τον πόνο, τη λύπη και θλίψη και σαν γενναίες που ήταν, πρωτοστάτησαν και πάλι για το κτίσιμο και φτιάξιμο του χωριού τους, του σπιτικού τους. Η δική μου οικογένεια, ξεχειμώνιασε, όταν επέστρεψε, στο κτίσμα του φούρνου που είχε απομείνει μισοκαμμένο. Για πόρτα βάλαν ένα παλιό κελίμι, παράθυρα πουθενά.

Στα χρόνια του πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου (μεγάλου πολέμου) 1914-1922 και πάλι έδωσαν το παρόν τους. Μπορεί εδώ να μη κουβάλησαν στην πλάτη τους, στον ώμο τους, πολεμοφόδια και τρόφιμα του στρατού μας έδωσαν όμως ξανά το αίμα των παιδιών τους. Πολλά παιδιά ήταν τότε κληρωτοί στρατιώτες και πολέμησαν στα μέτωπα του πολέμου 7-8 χρόνια, μακριά από μάνα, πατέρα, γυναίκα και παιδιά, οικογένεια, εκεί στην «Κόκκινη

μηλιά» που λέγαν (Μ. Ασία) και σκοτώθηκαν και αιχμαλωτίστηκαν.

Αλλά δεν «πλήρωσαν» πάλι, με το αίμα των παιδιών τους και την Ασιατική γρίπη που θέρισε πολύ κόσμο και στρατιώτες; ή την πείνα, τη δυστυχία, τη φτώχεια από τον «αποκλεισμό» τροφίμων που είχε επιβάλει με το έτσι θέλω η Αντάντ (Γάλλοι-Άγγλοι-Ιταλοί) στη χώρα μας, για να μας εξαναγκάσουν έτσι να βγούμε με το μέρος τους στον μεγάλο αυτό πόλεμο;

Όσον αφορά τον δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο του 1940, τα πράγματα τα είδαμε, τα ζήσαμε οι ίδιοι από κοντά, έχουμε δική μας γνώση των γεγονότων, πέρα από την ιστορία.

Το γένος βέβαια και εδώ την ξαναζήτησε την Κερασοβίτισσα γυναίκα-μάννα για άλλη μια φορά. Αυτή ανταποκρίθηκε, όπως πάντα, έδωσε το παρόν, έγραψε για πολλοστή φορά τη δική της ιστορία. Το δικό της τραγούδι αντήχησε βροντερά στα βουνά μας Γυφτσα, Ταμπούρι, Προφήτη Ηλία, Βέργο, Ρωμιό, Σαμαρίνα, Κλέφτη και αλλού. Χωρίς κραυγές, χωρίς τυμπανοκρουσίες, αλλά απλά και χαρούμενα, συνέχισε το μεγάλο χρέος προς το γένος μας. Δεν τη φόβισε, δεν την τρομοκράτησε η φωτιά και η αντάρα του πολέμου, ούτε όταν σφύριζαν γύρω της οι μπόμπες και οι σφαίρες. Αυτή εκεί άξιο παληκάρι, σαν τον άντρα ή και πολλές φορές ανώτερη και από τον άντρα. Αν τη ρωτούσες το γιατί, αυτή απαντούσε, «και τί κάναμε;» πηγαίναμε να δούμε τα παιδιά μας που πολεμούσαν... Όλες οι μάνες το ίδιο θα 'καναν».

Η Κερασοβίτισσα γυναίκα-μάννα ήταν πολύ μεγάλη για να επιζητήσει

τον εύκολο έπαινο, την αγοραία αναγνώριση, την εφήμερη δόξα. Τουναντίον, προτίμησε την ανωνυμία, την αφάνεια. Της έφτανε αυτό που ένιωθε σαν χρέος και αυτό που είχε κάνει στην πατρίδα της, στα παιδιά της. Ένα εσωτερικό μεγαλείο που μόνο οι πραγματικά μεγάλοι άνθρωποι κλείνουν μέσα στην ψυχή και την καρδιά τους.

Σ' αυτή την γυναίκα-μάννα που είχε κάνει βίωμα το χρέος, κλείνεται το μεγάλο μυστικό του Έπους του 1940. Έπος που ξανάδωσε λάμψη στο τραυματισμένο γένος μας, που έκαμε ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο να στραφεί με κατάπληξη σ' αυτή τη γωνιά της γης δεν είναι άσχετοι. Είναι το ίδιο κύτταρο, η ίδια φύτρα, το ίδιο ριζικό και η ίδια περήφανη αντιμετώπιση της ζωής στην κρίσιμη ώρα του καθήκοντος.

Στα χρόνια της κατοχής, πάλι όρθωσε το παράστημά της μπροστά στους καραμπινέρους ιταλούς. Γενναία και ατρόμητη, υπέφερε καρτερικά τα μαρτύρια που της υπέβαλαν οι κατακτητές φασίστες του Μουσολίνι, και τούτο, γιατί είχε το θάρρος να κρύψει στο σεντούκι της ή στην κρυψώνα ή κάπου αλλού, σαν άλλη Σουλιώτισσα, ή Μπουμπουλίνα, ή Μαντώ Μαυρογένους, μια πιστόλα ή ένα παλιοντούφεκο, ή κάποια σκουριασμένη ξυφολόγχη ή κάποιο κράνος, που για την αιτία αυτή την πρόδωσαν. Πείνασε, δυστύχησε, αρρώστησε, υπέφερε, έχασε αγαπημένα πρόσωπα, άντρα, παιδιά, αδέρφια, συγγενείς και φίλους. Αλλά αυτή εκεί, ασάλευτος πύργος, αν και λιγνή σαν το καλάμι, αλλά με μάτια γεμάτα φως και πίστη, δεί-

χνοντας σε μας ότι ο μεγάλος δρόμος του Γένος μας δε σταματά ποτέ και πουθενά. Ότι όσο υπάρχουν πίστες και ιδανικά θα υπάρχουν και γενναίες γυναίκες-μάνες που θ' αγωνίζονται γι' αυτά.

Στα χρόνια του επάρατου εμφύλιου πολέμου, που τόσο άγρια και βάνουσα γνώρισαν τα μέρη μας, και από τις δύο παρατάξεις, αυτή ήταν και πάλι το μεγάλο θύμα, η μεγάλη χαμένη, η χαροκαμένη μάνα ή χήρα, ή αδερφή. Αυτή πλήρωσε και πάλι τα «σπασμένα», αν και δεν έφταιγε καθόλου.

Τα ίδια εδώ, πείνασε, δυστύχησε, βασανίστηκε, πόνεσε, υπέφερε, έχασε άντρα, παιδιά, αδέρφια, συγγενείς και φίλους. Μήπως της είπε κανείς ένα «ευχαριστώ», ένα γλυκό λόγο ή λίγη παρηγοριά; Φοβάμαι πως κανένας. Όλοι την αγνόησαν, όλοι αδιαφόρησαν για πολλά χρόνια, ενώ αυτή ζούσε τον πόνο της, την πίκρα της, την λύπη της, τον καημό της. Παρ' όλα αυτά, αυτή δεν έχασε το κουράγιο της, το ηθικό της, το θάρρος της. Παρέμεινε ψηλά, στάθηκε όρθια, πάλαιψε, δούλεψε, ανάθρεψε και μεγάλωσε άξια και τίμια τα παιδιά της και τίμησε τον άντρα της, όσο καμιά άλλη. Αυτή ήταν η μοίρα της γυναίκας-μάνας Κερασοβίτισσας.

Κυρές Κερασοβίτισσες, όσες από εσάς έχετε πεθάνει, μια ολόψυχη ευχή κάνουμε στον πανάγαθο Θεό μας, οι ψυχούλες σας σε σκηνές δικαίων να καταταγούν, στους κόλπους του Αβραάμ να αναπαύονται και σε χλοερούς και δροσερούς τόπους να μένουν. Όσες πάλι από εσάς ζείτε ακόμα, ή αν ξαποσταίνετε από τον κάματο μιας ολόκληρης ζωής δοσμένης στο

χρέος, σας γράφω τούτη τη γραφή και σας λέω τα λόγια της ποιήτριας.

Ω μανούλα,
με το γέλιο, με τη χάρη!
το καθένα σου παιδί,
της καρδούλα σου βλαστάρι,
ταπεινά θα ευχεθεί:
Να μας ζήσεις,
Χρόνια, Χρόνια!...
Χίλια να μας ζήσεις Χρόνια!...

Υ.Γ. Ύστερα από όλα αυτά αγαπητέ αναγνώστη-συγχωριανέ μου, γι' αυτή την ΗΡΩΪΔΑ γυναίκα-μάνα Κερασοβίτισσα, εμείς οι απόγονοί της, τα παιδιά, τα εγγόνια, τα δισέγγονά της, τί πρέπει να κάνουμε για να δείξουμε σ' αυτή, έστω και καθυστερημένα, την αιώνια ευγνωμοσύνη και σεβασμό μας, σαν ελάχιστο φόρο τιμής στην ιερή μνήμη της;

Εγώ προτείνω: Οι τρεις μαζί αδελφότητες του χωριού μας με πρωτοστάτη της Αθήνας, να μεριμνήσουν και φροντίσουν, ώστε να γίνει, με κοινά έξοδα αυτών ή δωρεά, εκεί δίπλα στο μνημείο των πεσόντων ηρώων, μια γυναικεία προτομή χάλκινη ή μαρμάρινη, που να μας θυμίζει εμάς και τις ερχόμενες γενιές μας το «μεγαλείο» της αθάνατης ψυχής της Κερασοβίτισσας γυναίκας-μάνας στους αιώνες τους άπαντες. Θα είναι το καλύτερο μνημόσυνο, γι' αυτή. Ν' ανοιχτή ειδικός λογαριασμός για προσφορές για την προτομή. Παράδειγμα το Δ.Σ. πρώτο.

Τι λέτε, πρέπει να φανούμε ακόμα αγνώμονες και αχάριστοι; Πιστεύω ότι αυτό δεν μας τιμά ούτε ταιριάζει σε εμάς τους Κερασοβίτες.

Αυτοί που έφυγαν

• Μας ήρθε η άνοιξη πικρή, το καλοκαίρι μαύρο... αν θυμηθούμε λίγο τα λόγια του δημοτικού τραγουδιού. Πράγματι, πικρή ήταν η φετεινή άνοιξη, γιατί όταν άνθιζαν τα κλαδιά και η γη έσχαζε χορτάρι, στις 25 του Μάη, μας έφυγε απαρατήρητα, σιωπηλά και αθόρυβα από την πρόσκαιρη τούτη ζωή ο αγαπητός μας Νίκος ΚΩΣΤΑΚΗΣ.

Ο Νίκος, όπως γνωρίζουμε όλοι μας, ήταν γαμπρός Κερασοβίτης, αφού είχε παντρευτεί την Μαρίκα Βασιλάκη Τσούμπανου, ο οποίος και αυτός ο μακαρίτης ήταν γαμπρός στη Μόλιστα.

Ο Νίκος είχε μπατζανάκι και τον συγχωριανό μας τον Παντελή Παν. Κωτούλα, που μένει Γιάννινα-Κεράσοβο.

Ο μακαρίτης ο Νίκος, ωραίος και όμορφος άντρας, με το μικρό μουστακάκι του και τώρα τελευταία και με μουσάκι, στην καταγωγή ήταν Βορειοηπειρώτης, που είχε καταφύγει στη μητέρα Ελλάδα με τον νικηφόρο ελληνικό στρατό κατά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940, όπως και τόσοι άλλοι Βορειοηπειρώτες. Η μάνα Ελλάδα τους καλοδέχτηκε όλους, σαν παιδιά της και τους βοήθησε όσο μπορούσε, ώστε να προκόψουν και να στεργιώσουν. Ο μακαρίτης ανδρώθηκε και έγινε υπάλληλος του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού. Ανήλθε επάξια όλη την κλίμακα της ιεραρχίας φθάνοντας στον βαθμό του Διευθυντή, με τον οποίο και πήρε σύνταξη. Παράλληλα όμως ήταν και καλός χριστιανός και ψάλτης άφταστος. Εγώ έτσι τον γνώρισα, όταν ερχόταν τα πανηγύρια στο χωριό μας και ψέλναμε στην εκκλησία μας.

Πολύ νέος γνώρισε την κόρη του Βασιλάκη Τσούμπανου, την Μαρίκα, παντρεύτηκαν και είχαν μια όμορφη συζυ-

γική σχέση. Ο καλός Θεός μας τους χάρισε και δυο παιδιά (αγόρι-κορίτσι) και έτσι είχε ολοκληρωθεί η οικογενειακή τους ευτυχία. Σαν σύγγυζος και πατέρας-οικογενειάρχης ήταν το «καλό παράδειγμα», πέτυχε ολόελα. Ήταν όμως και πολύ καλός άνθρωπος, ήσυχος, ήρεμος, γαλήνιος, κοινωνικός και βοηθούσε όλους τους πάσχοντες, αλλά τους Κερασοβίτες τους υπεραγαπούσε. Αυτός ήταν ο μακαρίτης. Η ζηλόφθονη όμως μοίρα δεν τον άφησε να χαρεί πιο πολύ τούτη τη ζωή, τον πήρε για πάντα μαζί της στο αγύριστο ταξίδι.

• Σε μια εβδομάδα μέσα, από τον θάνατο του Νίκου Κωστάκη, είχαμε τον άλλο θάνατο, στις 2 του Ιουνίου, μόλις άρχιζε το καλοκαίρι, της Ανδρομάχης χήρας Λαζάρου Κωνσταντινίδη-Γελαδάρη. Η Μάχη, όπως την λέγαμε, πέθανε στην Αθήνα, αλλά κηδεύτηκε στο χωριό μας, εκεί ψηλά στην αετοφωλιά του Σμόλυγκα της Πίνδου, της Εραιοβιάς τα μέρη. Η μακαρίτισσα έφυγε απαρατήρητα, σιωπηλά και αθόρυβα, όπως ήταν όλη της η ζωή, πλάι στον αξέχαστο Λάζαρο. Ήταν κόρη του Νικολάου και Δημητρούλας Κότινα και είχε γεννηθεί στο χωριό μας το 1920. Παντρεύτηκε τον μακαρίτη Λάζαρο στις 15 Αυγούστου του 1943, καταμεσής της Γερμανοϊταλικής κατοχής, σε ηλικία 23 χρόνων, απάνω στον ανθό της νιότης. Γρήγορα όμως το ζευγάρι μετανάστευσε στην Αθήνα. Ήταν από τους πρώτους Κερασοβίτες, τους λίγους που είχαν εγκατασταθεί στην πρωτεύουσα της χώρας, στην Αθήνα, ήταν δεν ήταν 20-30 άτομα όλα κι όλα. Αυτοί ίδρυσαν το 1959 την Αδελφότητα Αγίας Παρασκευής Αθηνών. Ο μα-

καρίτης ο Λάζαρος ήταν για χρόνια πολλά στη Διοίκηση της Αδελφότητας, πότε σαν Πρόεδρος και πότε σαν Γεν. Γραμματέας. Εκεί τον γνώρισα εγώ το 1962, όταν ήρθα στην Αθήνα. Συνεργαστήκαμε συνεχώς στη Διοίκηση της Αδελφότητας μέχρι το 1976.

Όταν αποκτήσανε δικό τους σπίτι, στο Μαρούσι, εκεί γίνονταν οι συνεδριάσεις του Δ.Σ. της Αδελφότητας. Η μακαρίτισσα, πάντα πρόθυμη και εξυπηρετική προς όλους μας. Πρόσχαρη, χαμογελαστή και ακούραστη. Το τσίπουρο, οι μεζέδες και τα γλυκά δεν έλειπαν ποτέ. Χαρά της η περιποίηση του Δ.Σ. και των φίλων της και συγχωριανών μας και κυρίως εκείνων που έμειναν στο Μαρούσι. Όλοι έχουμε να λέμε για την κυρά Μάχη. Τις τελευταίες δύο δεκαετίες, αν δεν κάνω λάθος, το ζευγάρι άφησε το άλλοτε όμορφο και καταπράσινο Μαρούσι – τώρα νεφόπληκτο – και εγκαταστάθηκε μόνιμα στο χωριό μας, φτιάχνοντας δικό τους σπίτι. Η χαρά τους είχε ολοκληρωθεί. Παιδιά δεν είχαν αποχτήσει. Ο μακαρίτης ο Λάζαρος χρημάτισε και Πρόεδρος του χωριού μας, η Μάχη κυρία Προέδρου, για μια τετραετία.

Η ζηλόφθονη όμως μοίρα κανονίζει τα επί της γης. Έτσι και στο ζευγάρι τούτο, θέλησε πρώτα να φύγει από τον μάταιο κόσμο ο άντρας, και αυτό για τον γράφοντα είναι ευχή, και ύστερα η γυναίκα. Ταξίδεψε πρώτα ο αξέχαστος Λάζαρος και στις 2 Ιουνίου η Μάχη.

- Στις 3 Ιουλίου άφησε την τελευταία της πνοή, στο χωριό μας, η Βασιλική (Βασίλω) Γεωργίου Ζήκα, εν πλήρει ημερών ζωής. Ήταν 86 χρόνων. Η μακαρίτισσα ήταν κόρη του Γιάννη Νίτσα και ένα από τα τρία παιδιά του (2 κορίτσια και ένα αγόρι). Παντρεύτηκε τον Γιώρ-

γο Ζήκα σε ηλικία 37 ετών, λίγο μεγάλη για τα δεδομένα του χωριού μας τον καιρό εκείνο. Παιδιά δεν απόκτησαν. Το ζευγάρι αυτό ήταν πολύ αγαπημένο και «δεμένο» μεταξύ τους, αγάπη και φροντίδα ζηλευτή. Την πείραζα καμιά φορά τη μακαρίτισσα γι' αυτήν της τη φροντίδα και μου απαντούσε «Ο πάππος μου και τα μάτια μου, εγώ γι' αυτόν και αυτός για μένα». Τόσα χρόνια γάμος, και αντί να χαλαρώνει ο δεσμός, αυτός γινόταν πιο στέρεος και γερός. Κάθε φορά που πήγαινα στο χωριό και την πρωτοσυναντούσα, με τραβούσε κοντά της και με καταφιλούσε, δίνοντάς μου χίλιες δυο ευχές, όπως «να ζήσεις καμάρι μου, να σε χαίρεται η γυναίκα σου και τα παιδιά σου, σε καμαρώνω όταν ψέλνεις», κ.ά. Αυτή ήταν η κυρά Βασίλω, όπως την λέγαμε, αγαθή, ήρεμη, γαλήνια, ήσυχη, καλοσυνάτη. Θυσία γινόταν για τους άλλους συγγενείς και συγχωριανούς. Τ' ανίψια της τα υπεραγαπούσε, αφού παιδιά δικά της δεν είχε. Έτσι θα μείνει πάντα στη μνήμη μας, μια αξέχαστη αγαθή γερόντισσα που έζησε όλα της τα χρόνια εκεί ψηλά στο αγαπημένο μας χωριό, το Κεράσοβο το ξακουστό. Ο καλός Θεός μας ν' αναπαύσει την ψυχούλα της σε σκηνές δικαίων και σε τόπους χλοερούς και δροσερούς.

- ...Το καλοκαίρι μαύρο...

Στις 25 του Αυγούστου, το βράδυ εκεί στο Νοσοκομείο στα Γιάννινα, έσβησε σαν αναμμένο κεράκι μπροστά στον πρώτο μικρό βορριά, η ψυχούλα του αγαπητού μας συγχωριανού και φίλου, Χριστόφορου Βασ. Γκούτσιου. Έφυγε απαρατήρητα, σιωπηλά και αθόρυβα από τούτη την πρόσκαιρη ζωή, που όλοι μας είμαστε «νοικάρηδες». Η καταραμένη αρρώστεια, σε κύριο όργανο του

σώματός του, τον ταλαιπώρησε τους τελευταίους μήνες. Υπέφερε και πονούσε, αλλά η θέληση για ζωή, τον έκανε υπομονετικό και προσπαθούσε να μη δείξει και φανερώσει τους φοβερούς πόνους του. Μια εβδομάδα προ του μοιραίου, τον επισκεφτήκαμε τρεις παλιοί του φίλοι, εκεί στο σπίτι του. Μας δέχτηκε έξω στην αυλή, σαν να μην έτρεχε τίποτε. Είπαμε πολλά, κάναμε τα καλαμπούρια μας, ώστε να στρέψουμε αλλού την κουβέντα, να ξεχνάει τους φοβερούς πόνους του. Τα καταφέραμε πίνοντας τσίπουρο και φρέσκα κερασοβίτικα αγγουράκια από τον κήπο του.

Ο μακαρίτης ο Χριστόφορος ήταν από οικογένεια πολύτεκνη. Μεγάλωσε και αντρώθηκε στο χωριό μας, όπως όλα τα παιδιά του χωριού μας τον καιρό εκείνο, μέσα στις κακουχίες, δυσκολίες και πολέμους. Γεννήθηκε το 1926 και σε ηλικία 27 χρόνων παντρεύτηκε τη Δημητρούλα (Τούλα) Βαγγ. Νάκου. Από τον γάμο αυτό, απόχτησαν δύο παιδιά (αγόρι-κορίτσι). Ευτύχησε να ειδεί και εγγόνια από τα παιδιά του, πρώτα από την κόρη του και πρόσφατα από το γιο του εγγονούλα.

Νέος άντρας, ταξίδεψε και στην Περσία όπου εργάστηκε για λίγα χρόνια. Επέστρεψε όμως στην πατρίδα μας και στην οικογένειά του. Στην Αθήνα έμεινε για μικρό χρονικό διάστημα, τον τραβούσε το χωριό μας, το υπεραγαπούσε όπως κάθε παλιός Κερασοβίτης. Στο χωριό μας ήταν «ο μικρός του μαγαζιού», έκανε όλες τις επιθυμίες-μικροεξυπηρετήσεις των συγχωριανών μας, αφού συχνά-πυκνά 2-3 φορές την εβδομάδα πήγαινε και ερχόταν στην Κόνιτσα. Χριστόφορε φέρε μου εκείνο, θέλω το άλλο, κάνε μου αυτό, πήγαινε εκεί και τόσα άλλα μικροπράγματα. Αυτός πάντα πρό-

θυμος και χαμογελαστός τους εξυπηρετούσε όλους, δεν άφηνε κανέναν παραπονούμενο.

Η Αδελφότητά μας των Αθηνών, έχει ιδιαίτερους λόγους να εκφράσει και δημόσια, έστω και μετά θάνατο, τις ευχαριστίες της προς τον μακαρίτη, γιατί ήταν «ο άνθρωπός της» στο χωριό μας, όταν χτίζονταν ο Ξενώνας της Αδελφότητας το 1981-83. Αυτός κανόνιζε και έκανε καθημερινά κουμάντο στις εκτελούμενες εκεί εργασίες, μια και ήταν μόνιμος κάτοικος του χωριού μας.

Αυτός ήταν ο Χριστόφορος, και πρόθυμος και εξυπηρετικός για όλους τους συγχωριανούς του. Το αυτοκίνητό του δε, ήταν πάντα φιλόξενο στο δρομολόγιο Κεράσοβο-Κόνιτσα-Κεράσοβο. Η κηδεία του μακαρίτη έγινε στο χωριό μας στις 26 Αυγούστου. Όλο το χωριό παραβρέθηκε εκεί, η εκκλησία κατάμεστη από τους περίλυπους συγγενείς, φίλους και συγχωριανούς.

«... Τάξε του χάρου τάματα, της χάρισσας μαντήλια / τάξε και στο χαρόπουλο ένα χρυσό ρολόι, / για να σ' αφήνει νά 'ρχεσαι δυο τρεις φορές το χρόνο, / τις Πασχαλιές και τη Λαμπρή κι' όλα τα πανηγύρια...»

Καλό ταξίδι σε όλους σας:

- *Αγαπητέ Νίκο Κωστάκη, Κερασοβίτη γαμπρέ,*
- *Αγαπητή κυρά Μάχη,*
- *Αγαπητή κυρά Βασίλω και*
- *Αγαπητέ Χριστόφορε,*

και ελαφρύ το Αττικό και το Κερασοβίτικο χώμα που σας σκεπάζει. Εμείς θα σας σκεφτόμαστε πάντα. Αιώνια η μνήμη σας.

Τ.Α.Σ.

Ιστορικά Θέματα

Μια οφειλόμενη απάντηση στα όσα έγραψε ο Χρηστ. Γ. Έξαρχου, στο βιβλίο του «Η Φούρκα της Ηπείρου» για την επανάσταση της Φούρκας και του Κερασόβου το 1912-1913

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ακόμα σ' αυτό τον ξεσηκωμό του Κερασόβου και στην λευτεριά ολόκληρης της Ηπείρου, πήραν μέρος και εθελοντές Κερασοβίτες από την Αμερική και Καναδά, όπως του Παπαχαράλαμπου Χαρίση, ο Δημήτρης, ο Κώστας Πασσιάς, ο Λάμπρος Εξάρχου, ο Νικόλαος Μακρυγιάννης. Είναι πολλά και βασανιστικά τα ερωτηματικά που γεννιούνται για το πως γράφτηκε τόσο πολύ διαστρεβλωμένη η πραγματικότητα των ιστορικών αυτών γεγονότων της επανάστασης του Κερασόβου το χειμώνα του 1912-1913.

Με τ' άρθρα μας αυτά, θελήσαμε να εξιστορήσουμε τα πραγματικά ιστορικά γεγονότα της περιόδου αυτής, όπως έχουν συμβεί. Ν' αποκαταστήσουμε την αληθινή, ορθή και σωστή ιστορία της επανάστασης του χωριού μας.

Μας φτάνουν αυτά που ακούσαμε και μάθαμε από τις διηγήσεις των παλπούδων, των γιαγιάδων και των πατεράδων μας, που ήταν άδολοι και διηγούνταν τα γεγονότα, όπως τα έζησαν και συνέβηκαν, μακριά από υστεροβουλίες, σκοπιμότητες, και συμφέροντα.

Δεν χρειάζεται να γίνεται παραποίηση των ιστορικών γεγονότων ή η αγνόηση αυτών, κατά το πως συμφέρει και σε ποιο σκοπό αποβλέπει ο καθένας μας. Φτάνει πια.

Οι Κρατικές Αρχές και οι άλλοι μεγαλόσημοι να κάνουν το ορθό, το πρέπον και το σωστό. Έχουμε μεγάλο παράπονο και πίκρα εμείς οι Κερασοβίτες σ' αυτό το θέμα. Ειδικά για τις θυσίες, κακουχίες και δεινοπαθήματα των Κερασοβιτών-τισσών των νεωτέρων χρό-

νων του 1912-1913, 1914-1922 και 1940-1944, για την πατρίδα και το έθνος μας. Θέλουμε να ελπίζουμε πως κάποτε θα το καταλάβουν αυτό και θ' ανταποδώσουν στο Κεράσοβο εκείνα που οφείλει η πατρίδα μας, σ' αυτούς τους ακρίτες του Κλέφτη, του Σμόλυγκα, του Βέργου, του Ταμποριού και της Γύφτισσας.

Το Δ.Σ. της Αδελφότητας Αθηνών

Υ.Γ. Και τώρα ας γράψουμε μερικά δημογραφικά στοιχεία για το χωριό μας, πριν να χαλαστεί-καεί από τις φωτιές των Τουρκαλβανών στρατιωτών.

Αναφέραμε προηγούμενα, ότι αφού το Κεράσοβο κάηκε, οι κάτοικοί του διεσκορπίστηκαν στα διάφορα μέρη και χωριά της Δυτικής Μακεδονίας και ότι το δημοτικό σχολείο του χωριού μας, που τότε ονομάζονταν Αστική Σχολή, είχε μαθητές άνω από 130 παιδιά. Εν καιρώ θα δημοσιεύσουμε τους σχετικούς πίνακες.

Μετά τους νικηφόρους Βαλκανικούς πολέμους κατά των Τούρκων και Βουλγάρων και την απελευθέρωση της Ηπείρου, της Μακεδονίας και της Δυτικής Θράκης, το Ελληνικό Κράτος το 1914 προέβη σε αθρόα απογραφή του πληθυσμού των νέων χώρων-διαμερισμάτων που απόκτησε με τόσες θυσίες και αίμα των παιδιών της. Η απογραφή αυτή διενεργήθηκε από στρατιωτικές Επιτροπές. Το χρόνο αυτό του 1914 στο χωριό μας συντάχθηκε, το πρώτο, επί Ελληνικού Κράτους, βιβλίο Μητρώου Αρρένων της Κοινοτήτάς μας. Σ' αυτό το βιβλίο είχαν καταγραφεί όλοι οι άρρενες κάτοικοι του Κερασόβου που βρέθηκαν να ζουν τον χρόνο που γίνονταν η απογραφή στο χωριό τους, δηλαδή από

νήπιο αγόρι που γεννήθηκε την ημέρα της απογραφής μέχρι τον πιο γηραιότερο άντρα που ζούσε. Έτσι από το βιβλίο αυτό που προφανώς εξυπηρετούσε περισσότερο στρατιωτικούς σκοπούς (ηλικίες στρατευσίμων αντρών), πόλεμοι γίνονταν, (Α' Παγκοσμιος Πόλεμος), προκύπτει ότι συνολικά είχε απογραφεί άρρεν πληθυσμός 498 άτομα. Γηραιότεροι δε ήταν οι: Γκούτσιος Αθανάσιος του Χρήστου και Δήμου Δημήτριος του Νικολάου που είχαν αύξ. αριθμό 06 και 07, αντίστοιχα. Αυτό φανερώνει ότι πριν από αυτούς είχαν απογραφεί άλλα 5 άτομα αρσενικά, αλλά δυστυχώς η σχετική σελίδα του παμπάλαιου αυτού βιβλίου Μητρώου Αρρένων δεν υπάρχει, χάθηκε ή σχίστηκε. Αυτά τα άτομα, φυσικά, ανήκαν στα επίθετα που άρχιζαν από Α και Β.

Οι δύο αυτοί γεροντότεροι άντρες του Κερασόβου που ζούσαν το 1914, φέρονται ότι γεννήθηκαν το έτος 1843, άρα ήταν τότε 71

ετών. Επομένως η απογραφή αυτή αφορούσε τους άρρενες που γεννήθηκαν τα έτη από 1843-1914. Σημειώνω εξάλλου, πως χάθηκαν ή σχίστηκαν και τα φύλλα του βιβλίου αυτού που αφορούσαν τα έτη γέννησης αρρένων του 1844, 1853 και του 1914. Έτσι δεν γνωρίζουμε ποιοι άρρενες γεννήθηκαν τα χρόνια αυτά. Παρατήρησα ακόμα ότι το βιβλίο Μητρώου Αρρένων από 1916-1924 δεν έχει βρεθεί, ίσως να χάθηκε ή να κάηκε. Το βιβλίο Μητρώου Αρρένων από 1925-1953 υπάρχει και έχει συταχθεί, ως ακριβές αντίγραφο, από τη Νομαρχία Ιωαννίνων τον Νοέμβρη του 1955.

Το άλλο βιβλίο -Δημοτολόγιο- το παλιό που αναγράφει αναλυτικά, κατά οικογένειες, τους κατοίκους του χωριού μας, έχει στοιχεία, αλλά όχι πλήρη κατά οικογένεια. Ελλείπουν ολόκληρα μέρη ή άτομα από οικογενειακές μερίδες. Αυτό γιατί δεν ενημερωνόταν σωστά και τακτικά με κάθε οικογενειακή μεταβολή

Τραυματίες Κερασοβίτες στρατιώτες στον Μικρασιατικό πόλεμο. Στο κρεβάτι Βασίλειος Αθ. Τζίνας, επάνω του Γιάννης Κυράτσης (μάλλον) και Λάζαρος Τέλλης.

Κοινωνική ζωή

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

- Στους Κερασοβίτες και κυρίως στις Κερασοβίτισσες γυναίκες, που είναι πολλές, που βοήθησαν και συνέβαλαν ενεργά τόσο στο πανηγύρι μας όσο και στον τριήμερο εορτασμό 7, 8 και 9 Αυγούστου, με την έλευση της θαυματουργικής εικόνας της Μεγαλομάρτυρας αγίας Παρασκευής από το Παλαιοσέλι στο χωριό μας, για ευλαβική προσκύνηση, μετά από 150-200 χρόνια από τον ξαφνικό και μυστηριώδη τρόπο εξαφάνισής της από τον φερώνυμο ιερό ναό της στο χωριό μας, ανήκει το παραπάνω ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΕΥΧΑΡΙ-ΣΤΩ. Πρόθυμα και θεληματικά έτρεξαν και προσέφεραν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους, τόσο στον καθαρισμό των εκκλησιών μας (κεντρικής και αγίας Παρασκευής) και των γύρω πλατειών και χώρων, όσο και στην παρασκευή παραδοσιακών Κερασοβίτικων λιπών κατά το επίσημο γεύμα της Κυριακής των τετιμημένων προσκεκλημένων μας. Εύγε τους, από όλους εμάς τους Κερασοβίτες. Τέτοιες πρωτοβουλίες είναι αξιέπαινες και να μιμούνται και άλλες γυναίκες το παράδειγμά τους κατά τις μεγάλες γιορτές του χωριού μας.
- Στις 6 Ιουνίου, μέρα Κυριακή, πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη αιμοδοσία των μελών της Αδελφότητας. Σκέτη απογοήτευση ήταν. Από όλα τα μέλη της Αδελφότητάς μας της Αττικής, μόνο επτά (7) προθυμοποιήθηκαν να δώσουν λίγο αίμα για τον συγχωριανό τους άνθρωπο. Τα πρόσωπα αυτά είναι πάντα τα ίδια. Τους

αξιζει ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΕΥΓΕ για την αλτρουϊστική τους αυτή πράξη. Είθε την άλλη φορά να βρεθούν πολλοί περισσότεροι. Δυνατότητες υπάρχουν, νέους και νέες έχει πολλούς το χωριό μας, το πνεύμα όμως του αλτρουϊσμού, της αγάπης για τον πλησίον, μας λείπει. Αυτό πρέπει να καλλιεργηθεί και ν' ανθίσει μέσα στο περιβάλλον της μεγάλης Αδελφότητάς μας. Οι προϋποθέσεις υπάρχουν, θέληση και προθυμία χρειάζεται.

Οι αιμοδότες ήταν:

- Αποστόλου Μιλτιάδης του Παντελή
- Βάσιου Ιφιγένεια σύζ. Ηλία
- Κοταδήμου Χριστίνα σύζ. Νικολάου
- Κουκούμης Αθανάσιος του Νικολάου
- Νάκος Παύλος του Μιλτιάδη
- Νάκου Πελαγία σύζ. Μιλτιάδη
- Παππακώστας Κώστας του Χριστοφ.

Από το Δ.Σ. της Αδελφότητας

Γάμοι:

- Το Σάββατο στις 5 Ιουνίου 1999, η κα Μαρία Παππακώστα-Νταγκοβάνου, πάντρεψε την κόρη της Γιάννα με τον καλό της ???????, παρουσία πολλών συγγενών και φίλων.
- Την Κυριακή 22 του Αυγούστου έγιναν οι γάμοι της Παρασκευής Χαραλαμπίδη-Χρυσ. Νίτσα με τον καλό της, στην εκκλησία του Αγίου Δημητρίου Κιάτου, παρουσία πολλών συγγενών και φίλων.

Στα νέα ζευγάρια ευχόμαστε ο Θεός μας

να τα ευλογεί και να τους χαρίζει ευτυχία, χαρά και πολλούς απογόνους. Στους γονείς τους να τα καμαρώνουν ευτυχισμένα και σ' άλλα με υγεία.

Αρραβώνες:

- Το ζευγάρι Ιωάννης-Ιφιγένεια Δράμη αρραβώνιασαν στις 25 Ιουλίου 1999 την κόρη τους Ζωή με τον αγαπημένο της Επαμεινώνδα.
- Το ζεύγος Κων/νος-Λίτσα Αποστόλου αρραβώνιασαν την κόρη τους Αγγελική με τον καλό της Βασίλη.

Εμείς να ευχηθούμε στα παιδιά να χαρούμε γρήγορα και στους γάμους τους.

Γεννήσεις:

- Το ζεύγος Φώτη Γελαδάρη, που διαμένει στην Κρήτη, απόκτησε αγοράκι.
- Το ζεύγος Ιωάννης-Ελένη Χουχουλιάνου-Κωτούλα, απόκτησε αγοράκι στο Λουτρό Αλεξανδρούπολης, όπου διαμένει.

Στους ευτυχείς γονείς και παππούδες-γιαγιάδες εμείς ευχόμαστε να τους ζήσουν τα παιδιά και τα εγγονάκια τους και με κορίτσια να χαρούν.

Βαπτίσεις:

- Το ζευγάρι Κώστας-Σοφία Αργύρη (κόρη του Γ. Γραμματέα της Αδελφότητας) βάπτισε στις 14 του Αυγούστου στο χωριό μας το μικρό αγοράκι του. Το όνομα αυτού Αχιλλέας. Επακολούθησε μεγάλο φαγοπότι και γλέντι, χορός με παραδοσιακή λαϊκή κομπανία (Ανδρέας Φιλιππίδης).

- Το ζεύγος Φώτιος-Γεωργία Κωτούλα βάπτισε ανήμερα του 15 Αύγουστου το αγοράκι τους στο χωριό μας. Το όνομα αυτού Κώστας, του παππού του, γι' αυτό και ο παππούς, πρόεδρος της Αδελφότητας Ιωαννίνων, έπαθε μεγάλο «σοκ» από τη μεγάλη του χαρά, μια και του «βγήκε» τ' όνομά του. Επακολούθησε φαγοπότι και γλέντι, χορός με την κομπανία του Ανδρέα Φιλιππίδη.
- Το ζεύγος Ιωάννης-Ευμορφία Ευαγγ. Νάκου βάπτισε στο χωριό μας το νεογέννητο αγοράκι τους, ανήμερα του 15 Αύγουστου. Το όνομα αυτού Ευάγγελος, του παππού του. Επακολούθησε φαγοπότι, χαρά.
- Το ζεύγος Νίκος Εξάρχου-Βασιλική βάπτισε στις 21 του Αυγούστου στο χωριό μας το αγοράκι τους. Το όνομα αυτού Βασίλειος, του παππού του. Επακολούθησε φαγοπότι, χαρά.
- Το ζεύγος Βασιλίας-Ράνια Νάκου, βάπτισε το αγοράκι τους στο χωριό μας στις 27 Ιουλίου 1999. Το όνομα αυτού Νεκτάριος. Ανάδοχοι ήταν οι Άννα και Γεωργία Χρυσοστόμου Τζίνα.

Εμείς ευχόμαστε σε όλα τα ζευγάρια και στους παππούδες-γιαγιάδες να ζήσουν τα νεοφώτιστα και να χαρούν με υγεία και σε άλλα.

Υποτροφία:

- Η Παρασκευή Κώστα Παπαγιάννη που πέτυχε στα ΤΕΙ Πατρών, έλαβε υποτροφία 1.000 δολαρίων από το Ίδρυμα Μιχαήλ Αναγνωστοπούλου, όπως και όλοι οι επιτυγχόντες σε ΑΕΙ και ΤΕΙ της επαρχίας Κόνιτσας.

ΠΗΡΑΜΕ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ - ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Μαρία Μέγγουλη	Δρχ. 5.000	με τη χειροβομβίδα	Δρχ. 40.000
Ηλίας Αργύρης	» 5.000	Γκούτσιος Δημ. του Ευαγγ.	» 5.000
Ελένη Παπαγεωργίου	» 3.000	Αποστόλου Απόστ. του Κων.	» 5.000
Ιωάννης Σκαλωμένος	» 2.000	Νταγκοβάνος Χαρ/μπος	
Γεώργιος Ηλ. Τσιάτσιος	» 2.000	του Γεωργίου	» 5.000
Απόστολος Νικ. Τζίνας	» 10.000	Νάκος Βασίλης του Λαζάρου	» 2.000
Βασίλειος Παν. Εξάρχου	» 5.000	Τσιάτσιος Δημήτρης του Ηλία	» 5.000
Μιλτιάδης Παν. Τζίνας	» 5.000	Τέλλης Δημήτρης του Κων/νου	» 2.000
Γεώργιος Ιω. Στρατσιάνης	» 5.000	Τζίνας Γιώργος του Ευαγγ.	» 3.000
Μαρία Σπ. Τσιάτσιου	» 5.000	Τέλλης Τάκης του Ιωάννου	» 4.000
Κων/νος Ευ. Νάκος	» 5.000	Βλιώρα-Γελαδάρη Θεοδοσία	» 2.000
Περσεφόνη Αχ. Ζήκα	» 2.000	Γελαδάρης Αλέκος του Ιωάν.	» 2.000
Αθανάσιος Ιω. Κουκούμης	» 1.000	Γελαδάρη-Κυρτσόγλου Χρυσ.	» 2.000
Σπύρος Απ. Κυρίτσης	» 5.000	Τζίνας Αντρέας του Δημ.	» 30.000
Γεώργιος Μιχαλογιάννης	» 5.000	Τζίνας Ορέστης του Δημ.	» 10.000
Δημήτριος Ιω. Νταγκουβάνος	» 2.000	Χαλκίδης Γιώργος	
Παντελής Ηλ. Τσιάτσιος	» 5.000	-Στάθω Σαμαρά	» 5.000
Δημήτριος Λαμ. Κυρίτσης	» 5.000	Μανέκας Γιώργος του Δημ.	» 5.000
Ευάγγελος Βασ. Χαρίσης	» 5.000	Μανέκας Νικόλας του Δημ.	» 5.000
Ελένη Αλ. Νταγκουβάνου	» 5.000	Γκουγκέτας Κώστας του Αθαν.	» 10.000
Βασίλειος Ιω. Στρατσιάνης		Γκουγκέτα Λεύκω του Βασλ.	» 10.000
(στη μνήμη της μητέρας		Νταγκουβάνου Ευάγγ. του Αθ.	» 5.000
του Χρυσούλας)	» 10.000	Νταγκοβάνου Όλγα	
Ανδρέας Ζαμάνης	» 5.000	του Γεωργίου	» 4.000
Χρυσάνθη Αθ. Γκούτσιου	» 2.000	Κυρίτσης Κώστας του Λαζ.	» 10.000
Κώστας Κουκούμης (Κιάτο)	» 1.000	Κουκούμης Απόστ. του Ιωάν.	» 5.000
Μιχαήλ Ιω. Κωτούλας	» 5.000	Κουκούμη Αρετή του Αποστόλου:	
Παπασπύρος	» 2.000	α) συνδρομή στο περιοδικό	» 2.000
Ολυμπία Γελαδάρη-Γαβριη-	» 5.000	β) στη μνήμη του άντρα της	» 5.000
λίδη		γ) στη μνήμη των	
Ευάγγελος Ιω. Στρατσιάνης	» 5.000	αδερφών της	» 5.000
Παπαγιάννης Νικηφόρος	» 5.000	Νταγκοβάνου Σταυρ. Χριστ.	» 5.000
Βαγενά Ανδρομάχη (στη μνήμη		στη μνήμη των παππούδων	
του άνδρα της Τάκη)	» 20.000	Τσιόλα και Μαρίας Κωταδήμου	
Δράμης Ιωάννης-Ιφιγ.		Παπακώστα Αθηνά του Αχ.	» 5.000
Παπαγεωργίου	» 10.000	Ζήκα Γεωργία του Νικ.	» 5.000
Φώτου Στέλιος (για διαφήμιση		Γαλάνη Γεωργία του Αποστόλου	
στο περιοδικό μας)	» 25.000	στη μνήμη του άντρα της	
Νταγκοβάνος Απόστολος		Αποστόλου και Ιωάννου &	
(Μπάλμπας) για τα παιδιά		Πανάγως Ιωαν. Γαλάνη	» 10.000
του χωριού μας που σκοτώθηκαν		Κατσέλης Θεόδωρος	» 10.000

ΠΗΡΑΜΕ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ - ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Μπούνας Νικόλας	Δρχ. 2.000	Τζίνα Ουρανία του Αποστ.	Δρχ. 2.000
Νταγκοβάνος Δημήτρης του Ιωάννου		Στρατσιάνης Νικόλαος	
100 δολ. Αμερικής,		του Θεοδ.	» 10.000
ελληνικές δραχμές	31.000	Σελτσιώτης Νίκος του Μιλτ.	» 30.000
Γιώτη Αναστασία (Κέρκυρα)	» 10.000	Τέλλης Ηλίας του Λαζ.	» 3.000
Μακρουγιάννης Αλέκος	» 10.000	Τσιαλαμάνης Νίκος (Κόνιτσα)	» 5.000
Σιάφης Ιωάννης (Φραντζή)	» 10.000	Ζαμάνης Αντρέας	» 5.000
Σελτσιώτη Ευτυχία	» 2.000	Νταγκουβάνος Δημήτρης	
Γελαδάρης Αθαν. του Αχιλ.	» 5.000	του Ευαγγ. (Καλαμπάκα)	» 5.000
Βλάχος Ζήσης του Μιλτ.	» 5.000	Χαρίσης Μιχάλης	» 5.000
Μπαλαούρα-Αθανασίου		Γκουγκέτας Ευάγγ. του Σπ.	» 5.000
Περσεφόνη	» 5.000	Γκουγκέτα Γλυκερία	» 5.000
Τέλλης Παντελής του Βασιλ.	» 10.000	Ζαμάνης Απόστολος	» 5.000
Τέλλη Βικτωρία του Βασιλ.	» 5.000	Σαμαράς Νίκος του Παύλου	» 5.000
Κοσμάς Απόστολος (Ζίτσα)	» 3.000	Τσιάτσιος Κώστας	» 2.000
Νταγκουβάνος Θεοδόσης		Γελαδάρης Θωμάς	
του Ιωάννη	» 5.000	του Γεωργίου	» 5.000
Ζήκας Τηλέμ. του Κων/νου	» 5.000	Ντούσκας Δημήτρης	» 5.000
Τσιαλαμάνης Νικόλας		Τριανταφύλλου-Εξάρχου	
(Κόνιτσα)	» 5.000	Φίλιπ. (Κόρινθος)	» 10.000
Τσιαλαμάνης Χαρ/μπος		Παστρουμάς Στέργιος του Βασ.	» 5.000
(Κόνιτσα)	» 5.000	Γκουγκέτας Γιώργος του Χρ.	» 1.000
Κοταδήμος Γιώργος		Ζήκας Ηλίας	» 1.000
του Χρίστου	» 10.000	Ζιούλης Γιάννης του Λαζ.	» 3.000
Κότινα Αρετή του Νικ.	» 5.000	Κουκούμης Λάζαρος	» 5.000
Γελαδάρη Ειρήνη του Στ.	» 5.000	Μακρουγιάννης Οδυσσέας	» 2.000
Δήμας Βασίλης-Βλάχου Κούλα	» 2.500	Μακρουγιάννη Αγόρω	» 2.000
Γαλάνη Σταυρούλα του Σπ.	» 5.000	Χαρισιάδης Απόστολος	» 2.000
και στη μνήμη της μητέρας		Χαρισιάδη Χρυσάνθη	» 1.000
της Αρετής & του γαμπρού της		Χαρισιάδης Κώστας	
Κώστα Βάιλα	» 10.000	του Αποστ.	» 2.000
Πετμεζάρη Αμαλία (Αμερική)		Ψύλλος Μιχάλης	» 5.000
δολ. Αμερικής 25,		Τέλλης Λάμπρος του Κων/νου	» 2.000
ελληνικές δραχμές	7.000	Τσούτσης Παύλος	» 2.000
Σαμαράς Δημήτρης του Αντρ.	» 30.000	Νάκου Αγαθή του Μιλτ.	» 5.000
Εξάρχου Χρήστος του Φωτίου	» 5.000	Γελαδάρης Βασίλης	» 5.000
Τζίνας Δημήτρης του Βασιλ.	» 5.000	Τέλλη-Κοντοζήση Βασιλική	» 5.000
Τσιόκας Ευστάθιος		Τσιαούσης Ηλίας (Ολυμπία)	» 3.000
(σιδεράς-Γιάννινα)	» 20.000	Στρατσιάνης Γιάννης	
Τέλλης Απόστολος		του Γεωργίου	» 10.000
του Κων/νου	» 15.000	Πασσιάς Ανέστης του Χρήστου	» 2.000

ΠΗΡΑΜΕ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ - ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Σκαλωμένος Βασίλης του Κώστα	Δρχ. 5.000
Νταγκοβάνου Μαρία του Αθαν. (Κιάτο)	» 1.500
Αποστόλου Δημήτριος	» 5.000
Εξάρχου Κώστας του Αριστ.	» 5.000
Ιωσήφ Αθανάσιος	» 5.000
Στρατσιάνης Γιώργος του Ιωανν.	» 10.000
Βάσιος Γιώργος του Αθαν.	» 3.000
Γκούτσιου Λευκοθέα του Μιλτ.	» 2.000
Χαρίσης Μιχάλης	» 5.000
Ζιούλη Μαρία του Αντρέα & στη μνήμη του άντρα της Αντρέα	» 5.000
Σηλαίου-Ζήκα Βάγια	» 5.000
Πανταζή-Γελαδάρη Πολυξένη στη μνήμη του άντρα της Σπύρου	» 20.000
Ζιούλης Κώστας του Αχιλλέα	» 10.000
Γαλάνης Οδυσσέας	» 10.000
Παπαγεωργίου Γ. του Λαζάρ.	» 20.000

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

• Το Δ.Σ. της Αδελφότητας Αγίας Παρασκευής Κονίτσης, ευχαριστεί θερμά τ' αδέρφια Κώστα-Κωνσταντινιά και Βικτωρία Αθανασίου ΓΚΟΥΓΚΕΤΑ, για την προσφορά-δωρεά στην Αδελφότητά μας δύο (2) ολοκαίνουργιων σιγκουνιών και μίας (1) επίσης ολοκαίνουργης φλοκάτας (όλα γυναικεία). Εύχεται η ωραία τους αυτή πράξη να βρει μιμητές και από άλλους Κερασοβίτες/-τισσες.

Επίσης το Δ.Σ. της Αδελφότητας

ευχαριστεί και τη φίλη της Ελένης Δημ. Κωταδήμου που πρόσφερε ένα σιγκούνι.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ ανήκει και στην Χριστίνα Κωταδήμου που έραψε τις 4 φορεσιές των μικρών κοριτσιών που πήραν μέρος στις 3ήμερες εκδηλώσεις με την έλευση της αγίας εικόνας της αγίας Παρασκευής στο χωριό μας.

• Ο Δημήτρης Σπύρου Τσιάτσιος, εγγονός του Νικόλα Τσιάτσιου, έδωσε το καπάκι (ογλά) για βγάλσιμο τσίπουρου στον Συν/σμό του χωριού μας και στη μνήμη των: Νικόλα-Ηλία-Ζήση Τσιάτσιου.

Ο δε Παντελής Ηλία Τσιάτσιος και τα αδέρφια του έδωσαν στον Συν/σμό του χωριού μας το καζάνι για βγάλσιμο τσίπουρου στη μνήμη των αδελφών Νικόλα-Ηλία-Ζήση Τσιάτσιου.

Ο Συν/σμός του χωριού μας ευχαριστεί τους παραπάνω συγχωριανούς μας για την ευγενική τους αυτή πράξη-προσφορά. Τέτοιες ενέργειες-προσφορές δείχνουν την αγάπη των αποδήμων Κερασοβιτών για το χωριό τους. Οι πράξεις αυτές να βρίσκουν και άλλους μιμητές.

Ο Πρόεδρος του Συν/σμού
Παντ. Τσούμπανος

ΞΕΝΩΝΑΣ · ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΜΕ ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ · ΧΑΣΑΠΟΤΑΒΕΡΝΑ

“ ΤΟ ΚΕΡΑΣΟΒΟ ”

ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

.....

ΠΛΗΡΟΦ.: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΑΚΗΣ

ΤΗΛ.: 0655-24215

EUROFINANCE A.E. - ΕΛΔΕ

ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΥΨΕΛΗΣ: **ΝΑΚΟΥ ΒΑΪΑ**

Φωκίωνος Νέγρη 56 - Κυψέλη

113 61 Αθήνα - τηλ.: 88.30.893, fax: 88.30.493

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ-ΝΤΑΓΚΟΥΒΑΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Χίου 14 - Περιστερί

Τηλ.: 57.39.804

“ΕΠΙΠΛΑ ΑΡΜΟΝΙΑ”

ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΝΙΚΟΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Λένορμαν 166, Αθήνα

(Έναντι Super Market Γαλαξίας)

Τηλ.: 51.54.224 / 094 4332765

093 2649318

ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΕΣ ΠΟΡΤΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΓΚΑΡΑΖΟΠΟΡΤΕΣ

SECURE DOORS

ΦΩΤΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

Βελβενδούς 34 - Κυψέλη

Τηλ.: 82.54.071, κιν.: 093 7147833

ΒΑΣΙΛΗΣ Δ. ΠΑΣΙΑΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Ελπίδος 7 - Εμπ. Κέντρο «Ηλιοτρόπιο»

Τηλ. Ιατρείου: 60.81.758

Δέχεται 9-12.30 π.μ. & 5.30-9.30 μ.μ.

Τηλ. Σπιτιού: 60.02.264

ΑΝΘΗ - ΦΥΤΑ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

Καρτερίας 22 - Άνω Κυψέλη

Τηλ.: 86.28.224

ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΛΙΑ ΝΤΑΚΟΒΑΝΟΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Φιλοτίμου 12 & Σπετσών

Πλατεία Κυψέλης - Αθήνα

Τηλ. Ιατρείου: 88.14.404

Δέχεται: 9.30-1 π.μ. & 5-8 μ.μ.

**ΔΙΑΦΗΜΙΖΕΣΘΕ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ · ΘΑ ΣΑΣ ΔΟΥΝ ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ
ΜΑΣ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΛΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ · ΕΧΕΤΕ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΚΑΙ
ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΣΤΗΡΙΖΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ**

ISZANNINA

Λιτάνευση της αγίας εικόνας στο χωριό μας.